

VEZÉRCIKK

Győzelem

A győzelem titka az Istennel való bensőséges kapcsolat.

Ez a forrása minden külső és belső erőnek.

Ha elfelejtenek vagy elhanyagolnak, ha tudatosan mellőznek, és te mindezt alázattal vállalod, és Uradnak hálát adsz minden sértésért és megaláztatásért, akkor – az győzelem.

Ha a jót, amit teszel, vagy tenni akarsz, mások kigúnyolják, ha vágyaid megghiúsulnak; ha a többiek pont azt teszik, ami neked nem tetszik; ha tanácsodat semmibe veszik, nézeteidet nevetségessé teszik, s te mindezt zúgolódás nélkül, türelemmel, szeretettel elfogadod, akkor – az győzelem.

Ha neked minden étel jó, azért mindig hálás vagy; ha minden ruházattal, minden társasággal és életkörülménnyel, a magányossággal, mindennel, ahogy Urad vezet, megelégedett vagy, akkor – az győzelem.

Ha mások rosszkedvét, ingerültségét, panaszkodását, minden rendszertelenségét, pontatlanságát, amelyekről te nem tehetsz –, bár azokat nem helyesled – mérgeződés és zúgolódás nélkül elviseled, akkor – az győzelem.

Ha a körülötted levők különtségét, lelki érzéketlenségét, saját hibáik iránti vakságát elnézed, ha másoktól mindenféle üldözést elszenvedsz, s mind elviseled úgy, amint azt Jézus Krisztus hordozta, akkor – az győzelem.

Ha sohasem célod beszélgetésben saját személyedet vagy munkádat, sikereidet kiemelni; ha nem vágyol mások ajánlására, dicséretére; ha szeretsz ismeretlen maradni, hogy Krisztusban elrejtett életed legyen, akkor – az győzelem.

„Vele együtt munkálkodva intünk is titeket; úgy éljete, mint akik nem hiába kapták az Isten kegyelmét. Mert ő mondja: „A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, most van az üdvösség napja!” Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazza szolgálatunkat, hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok türésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámitók és igazak, mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem öltek, mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük és akiké mégis minden.”

(2Kor 6, 1–10)

STÚDIUM

Kedves Testvéreim! • Fábrián Attila

Meggyőződésem, hogy a Szentháromság-Isten végtelen szeretetéből és korlátlan hatalmából fakadóan képes arra, hogy az általunk ismert – és teológiai normákban rögzített – megnyilatkozásain túl váratlan módon nyilatkozzék meg.

Mind a bibliai korok, mind a kereszténység történelme feljegyez különös isteni megnyilatkozásokat. Azt is megfigyelhetjük, hogy amikor Isten hatalma megnyilatkozik, erre az emberek a legkülönbözőbb módon reagálnak. Ezekben az esetekben azonban *az Isten jelenléte, és nem az emberi reakció a fontos!*

Az tény, hogy Isten jelenléte soha nem marad nyomtalan. Ereje alapjaiban megrázza az embert, és különböző mérvű érzelmi reakciókat vált ki, amelyek kiemelkedő élményként épülnek be az ember érzélemvilágába. Itt azonban nagyon *fontos felismerni az ok-okozati összefüggést!* Mindig Isten a kezdeményező. Megjelenése, megnyilatkozása az *ok*, és az élmény (az emberi reagálás) az *okozat*. Isten szuverén Úr. Őt semmilyen emberi élménnyel vagy érzelmi megnyilvánulással nem lehet „megidézni”!

„A szél arra fúj, amerre akar, hallod a zúgását...” (Jn 3,8). Nem a zúgás okozza a szelet, de ahol a szél fúj, ott zúgás támad. Ez természetesen érvényes a Szentlélek-Isten megnyilatkozásaira is.

Napjaink karizmatikus mozgalmában különös jelenségekre figyelhetünk fel. Nem vitatom a Szentlélek szuverenitását és a szokványostól eltérő megnyilatkozását. Igénylem a Szentlélek dinamikus jelenlétét és megújító hatalmát, elfogadom munkáját. Azonban fennáll annak a veszélye, hogy a rendkívüli élmények oldaláról közelítsünk isteni Személye felé! Ha ezt tesszük, akkor újabb és újabb, katartikusabb élményre van szükség ahhoz, hogy jelenlétét bizonyítottnak véljük. Ez a korábban említett *ok-okozati* sorrend megfordításának kísértésével jár. Mindig könnyebb egy érzelmi reakciót utánozni – különösen, ha ez tömeges reklámot is kap –, mint az embernek őszintén megüresítenie magát, és engedelmes hittel kérni és elfogadni a Szentlélek-Isten jelenlétét.

A fenti veszélyre felfigyelve adom közre az alábbi előadás magyar nyelvű fordítását. Jelen voltam ugyanis ez év áprilisában a svájci Lugánóban azon a konferencián, ahol ez először elhangzott. A kelet-közép- és dél-európai pünkösdi közösségek vezetői néhány napot töltöttünk együtt őszinte testvéri közösségben, és Isten Igéjének fényében tanulmányoztuk ezt a kérdést is.

Dr. George Wood testvér – az amerikai Assemblies of God közösség főtitkára – Istentől kapott bölcsességgel szolgált közöttünk. Számomra tanulságos volt az előadása. Olvassuk figyelmesen!

Nevető ébredés – 1. rész • George O. Wood. Fordította: Kovács Zoltán

Az utóbbi időben a nevetés egy formája megszokottá vált sok karizmatikus összejövetelen. A jelenség az úgynevezett *Torontói ébredés* révén, valamint egy utazó evangélista szolgálata nyomán vált népszerűvé, aki önmagát a „Szentlélek csaposának” nevezi, meghívva az embereket „egy jóeli italra”.

A jelenséget nevető ébredésnek nevezik. Istentől van ez? Az Igéhez kell fordulnunk a válaszáért.

Az Újszövetségnek sok mondanivalója van az örömről. Jézus azért jött, hogy az örömünk teljes legyen. A bővülő élet ígérete feltételezi, hogy a kétségbeesés és a szomorúság nem fog felülkerekedni a hívő életében. Alig lehet leírni a feltámadás hajnalának, vagy a feltámadt Krisztussal való találkozásnak a határtalan örömét. Pünkösdkor a százhusz tanítvány részegnek tűnt a tömeg szemében, mert telve voltak Szentlélekkel. A nagy üldözések idején öröm áradt a gyülekezetből. S az öröm megmarad, mint a Lélek gyümölcsének egyik jellemzője. Ez a korszak egy nagy hallelujában fog végződni: „Örüljünk és ujjongjunk, és

dicsőítsük Öt!” (Jel 19,6–7)

De ez a Bibliában leírt öröm ugyanaz, mint a nevetés mai megnyilvánulása az istentiszteleteken?

A kérdező felelőssége

Egyesek szerint már maga az állítólagos lelki élmény valódiságára vonatkozó kérdésfeltevés is kritizálható, mint ami a hit hiányára utal, és a lelkiatlenség bizonyítéka. Azonban kötelességünk mindent megvizsgálni az Ige mérlegén. A béreabeliek példája tanács a számunkra: „teljes készséggel fogadták az ígét, és napról napra kutatták az Írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok” (ApCs 17,11). Más szavakkal a béreabeliek nem csavarták le a fejüket, hogy letegyék azt az előcsarnokban az istentisztelet és a prédikáció idejére, aztán pedig felvegyék és visszarágasszák az agyvelejüket, amikor elhagyják az épületet. Nem lelkietlen vagy istentelen dolog feltenni a kérdést, hogy a Biblia igazolja-e a kifejtett doktrínát vagy a hirdetett átélést. Pál apostol figyelmeztet minket: „De mindent vizsgáljatok meg: a jót tartsátok meg” (1Thes 5,21); és „a többiek pedig ítéljék meg” az elhangzott próféciát (1Kor 14,29).

Pál arra is inti a vezetőket, hogy: „Viseljetez gondot tehát magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek. . . dühös farkasok jönnek közetek, akik nem kímélik a nyájat, sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat” (ApCs 20,28–30).

Azonban a doktrinális elővigyázatosság gyakorlása kiegyensúlyozottságot igényel, különben az ortodoxiáért küzdők szeretetlen bírakká válnak Krisztus testében. Az Úr megdicséri az efézusi gyülekezetet, mert kemény munkájuk a hamis és az igaz próféták kipróbálására is kiterjedt; de elmarasztalja őket az első szeretet elhagyásáért. Oly könnyű szeretetlenné válnunk, mialatt a „jóért” küzdünk valamely doktrinális csatamezőn. A keresztény hitvédők, ha nem elővigyázatosak, olybá tűnhetnek, mint akik telve vannak savanyú szőlővel és jogásziasságnak, farizeuskodónak és undoknak látszhatnak mások szemében.

Az helyes, hogy mindent meg kell vizsgálnunk a Szentírás fényében, beleértve az utóbbi idők „szent nevetés” jelenségét is; de helytelen az ilyen kérdést szeretetlen és örömtelen lélekkel feltenni.

Mint pünkösdieknek, azaz magunkat az Ige felsőbbségének alávető embereknek jól oda kell figyelniük William J. Seymournak, az Azusa Mission vénjének a példájára. A nagy Azusa ébredés idején Seymour és társait élesen kritizálták amiatt, mert kitartottak a „mindent az Igével ellenőrizni” elv mellett. De ők nem voltak szégyenlősek. Seymour *Az Apostoli Hit* 1907. szeptemberi kiadásában így válaszolt a kritikára:

„Mi mindent az Ige mérlegén mérünk meg. Minden megtapasztalásnak meg kell felelnie a Bibliának. Egyesek azt mondják, hogy ez túl messzire vezet, de ha mi az Igéhez túl hűen élünk, ezt el fogjuk rendezni az Úrral, amikor találkozunk Vele a levegőben.”

Irányadó vagy egyedi

Két kérdést kell feltennünk a „szent nevetéssel” kapcsolatosan: 1) esetei előfordulnak-e a Bibliában, és 2) ha igen, azok irányadóak-e, melyek a hívők megtapasztalásainak mintájául szolgálnak?

Miért kell ilyen kérdéseket feltennünk?

Tételezzük fel, hogy a mai világban felbukkant valaki, aki a gyógyítás ajándékával bírt, de valami nagyon szokatlan történt: az emberek azáltal gyógyultak meg, ha beléptek a szolgálattevő árnyékába, amikor az elhaladt mellettük. Tegyük fel továbbá, hogy híre kelt az esetnek, és más szolgálattevők is hirdetni kezdték, hogy birtokában vannak az „árnyékszolgálatnak”. Tegyük fel, hogy megint mások is előálltak, és ezt mondták: „Minden szolgálattevő rendelkezhet az árnyékszolgálattal, és mindenkinek, aki meg akar gyógyulni, be

kell lépnie az árnyékba.” Végül képzeljük el, hogy könyvek kezdik el tanítani, hogy Krisztus egész teste számára fontos és szükséges az „árnyékszolgálat”; és gyakorlati lépéseket tesznek az irányba, hogy minden helyi gyülekezetben létezzen az „árnyékszolgálat”.

Hogyan értékelnénk a dolog illetően kihangsúlyozását, és az ilyen igényeket? Két kérdés felvetésével: 1) előfordul-e egyáltalán ilyen megtapasztalás a Bibliában, s ha igen, akkor 2) az Ige iránymutatónak szánja-e mindenki számára?

Az első kérdésre „igen” a válasz. Az ApCs 5,15 tanúsága szerint: „A betegeket is kivitték az utcára, ágyakra és fekvőhelyekre tették le őket, hogy ha arra jár Péter, legalább az árnyéka vetődjék rá valamelyikükre.”

A második kérdésre viszont „nem” a válasz. Egyetlen másik apostolról sem jegyezték fel ugyanis az „árnyékszolgálatot”.

Csak Péternél szerepel, hogy rendelkezett az „árnyékszolgálattal”. El tudod képzelni, hogy mi történt volna az ősgyülekezetben, ha a többi apostol elhagyta volna kevésbé látványos szolgálatát, a betegekért való imádkozást azért, hogy az „árnyékszolgálatért” böjtöljön és imádkozzon? Vagy ha Péter szemináriumokat tartott volna „Hogyan végezzük az árnyékszolgálatot?” címmel? Így a gyülekezet foglyává lett volna egy sajátos módszernek, és elhagyta volna az irányadó mintát, melyet az Úr adott az apostoloknak: „betegekre teszik rá kezüket (nem az árnyékukat), és azok meggyógyulnak” (Mk 16,18). A rendes eljárás a betegeket illetően nem az árnyék keresése, hanem az, hogy a beteg „hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében” (Jak 5,14). Péter „árnyékszolgálatát” azt illusztrálja, hogy a Szentlélek szuverén módon cselekedhet egy ember által, korlátozott időben és egyedi módszerrel, de az Ő ilyen munkája nem irányadó szándékú a gyülekezet megtapasztalásait illetően. Csak akkor tudjuk, hogy valami irányadó, ha azt az Ige határozottan jóváhagyja, ajánlja, következetesen ismétli vagy parancsolja. Sok más, az irányadóra és az egyedire vonatkozó példában is bővítködi az apostoli gyülekezet élete. Például, hogy mi a normál mintája a gyülekezeti fegyelmezésnek? Nem a Mt 18,15–20? Hogyan magyarázzuk akkor Anániás és Szafira halálát a hazugságuk büntetésekként? Ez biztosan nem illeszthető bele a Mt 18 irányadó mintájába! Hogyan vélekedünk erről? Ez a kivétel vagy a szabály, az egyedi vagy az irányadó? A kérdés megválaszolására nézzük át a Szentírást! Van-e más példa az olyan gyülekezeti fegyelmezésre, amikor a Szentlélek volt az azonnali végrehajtó? Rendelkezésünkre áll az, hogy felszólítsuk a Szentlelket, intézze el, hogy a hazugok holtan essenek a földre? A halottkémnek vagy a temetkezési vállalkozónak jelen kell lennie minden gyülekezeti összejövetelen? Nem! Mi a Mt 18 és az 1Kor 5 irányadó mintáját követjük, amikor a gyülekezeti tagok életében levő bűnnel foglalkozunk.

Az egyedi és az irányadó közötti különbség újabb példaként nézzük meg a pünkösdi napján fellépő jelenséget: erős szélzúgás támadt, lángnyelvek jelentek meg, melyek szétoszlottak és leszálltak a százhusz tanítvány fejére, és mindnyájan más nyelveken beszéltek, amint a Lélek adta szólaniuk. E három jelenség egyedi (egyszeri) vagy irányadó (mint a más hívők számára)? Úgy tűnik, hogy a szél és a lángnyelvek egyediek. Többé nem fordulnak elő a Biblia szövegében. Nem építhetünk doktrínát belőlük, arra intve az embereket, hogy „mielőtt bemerítkezel a Szentlélekbe, szélzúgásnak és tűznek kell támadnia”. A más nyelveken szólás viszont ismételt előfordul a Szentlélekkel való betöltekezéssel összefüggésben.

Pünkösdiekként a más nyelveken való beszédet irányadónak tekintjük mint a Szentlélek-keresztység első fizikai bizonyítékát, mert ezt ismétlődő jelenségnek találjuk más esetekben, és arra következtetünk az Igéből, hogy a nyelveken szólás mindig jelen volt, amikor az emberek betöltekeztek Szentlélekkel.

Azt kérdezzük tehát: a nevető ébredés irányadó mintája-e a dicsőítésnek, és olyan viselkedése, amelyet a Biblia határozottan tanít?

Ugyanazt a két kérdést kell feltennünk a nevetés vonatkozásában, mint amelyeket felvetettünk

az „árnyékszolgálatot”, a gyülekezeti fegyelmezést, valamint a szept, a tüzet és a más nyelveket illetően: 1) a „szent nevetés” napjainkbeli jelensége előfordul-e a Bibliában, s ha igen, akkor 2) irányadó megtapasztalást jelent-e a hívők számára?

Az első kérdésre válaszolva láthatjuk, hogy a Biblia tele van az örvendezésre való felszólításokkal (Zsolt 5,12; 32,11; 107,19–22; 126,1–3; Sof 3,14–17; 1Thes 5,16). A különleges példák kitűnnek közülük. Sára hitetlenül nevetett attól a kilátástól, hogy anyává lesz, hiszen öreg volt; később az örömtől nevetett, amikor Izsák megszületett (1Móz 18,15; 21,6). Bemerítő János repesett anyja méhében, mikor az Máriát üdvözölte; Mária pedig így válaszolt Erzsébetnek: „Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megváltóm előtt...” (Lk 1,41, 46–47). Az Úr angyala ezt mondva jelentette be Jézus születését: „Hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz” (Lk 2,10). Harminchárom évvel később, a feltámadás hajnalán az asszonyok „gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak” (Mt 28,8). A feltámadott Krisztust látva a tanítványok először „nem mertek hinni örömükben, és csak csodálkoztak”; de negyven nappal később, az Úr mennybemenetele után „nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe” (Lk 24,41; 52). Jézus a földi szolgálata idején azt mondta a tanítványainak, amikor visszatértek és beszámoltak az elvégzett ördögűzésekről: „Ne annak örüljétek, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljétek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben” (Lk 10,20). Jézus megígérte, hogy teljessé teszi az örömünket (Jn 15,11). Az ösgyülekezetet az öröm jellemezte, még akkor is, amikor nehéz idők jártak rá (ApCs 8,8; 13,52; 20,24).

Vegyük észre azonban, hogy a hangsúly az örömen van, s nem a nevetésen! Az öröm a hívő élet lényeges és elengedhetetlen részének mutatkozik, mely nem a pillanat szubjektív érzéseiben gyökerezik, hanem abban az objektív valóságban, hogy Isten Jézus Krisztusban, a mi Urunkban nekünk ajándékozta a szabadulást, a megváltást és az üdvösséget!

A Biblia örömről szóló leírásai között nincs közvetlen utalás – s ezekből nem is következtethetünk – arra, hogy az emberek fékeveszetten nevettek volna, együtt nevetve az imádkozók tömegében más nevető emberek csoportjával, vagy a földre estek volna, mert nem tudták abba hagyni a nevetést.

Felismerve a bibliai precedens hiányát a modern karizmatikus jelenségre, az úgynevezett „szent nevetésre” (egyesek szerint ez nem szent, de nem is nevetés) nézve, ez élmény pártolói az ApCs 2-re mutatnak, meghívva az embereket egy „jóeli italra”.

Forduljunk tehát az ApCs 2-höz! A nevetés jellemezte-e a tanítványokat pünkösdkor?

Vihogtak, torkukszakadtából nevettek, nevettek-e valamilyen módon?

Az Úr utasításainak megfelelően a tanítványok Jeruzsálemben maradtak. Tíz nappal a mennybemenetel után, mialatt a százhusz a felházban imádkozott és dicsérte az Urat, erős szélrohamhoz hasonló zúgás támadt, és tűznyelvek nyugodtak meg a teremben levők fején. Majd mindannyian beteltek Szentlélekkel, és mindannyian más nyelveken szóltak. Kimentek a felházból egy helyre, ahol nagy sokaság gyűlt össze. Ez valószínűleg a pogányok udvara volt a templomban. Néhányan azt gondolták a tömegből, hogy a tanítványok ittak.

A nevető ébredés hívei viszont feltételezik, hogy a tömeg azért vélte részegnek a százhuszat, mert azok nevettek. De az ApCs 2 ezt nem állítja, s ez nem is következik a szövegből.

Miért gondolták néhányan a templombeli sokaságból, hogy a százhusz részeg? Nem azért, mert nevettek! Lukács nyíltan megmondja, mi volt az ok: „Sok kegyes zsidó férfi tartózkodott akkor Jeruzsálemben azok közül, akik a föld minden nemzete között éltek. Amikor a zúgás támadt, összefutott ez a sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. Megdöbbenek, és csodálkozva mondták: «Ímé, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén... halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól.»” Lukács nyilvánvalóan azzal azonosítja a „zúgást”, amely odavonzotta a tömeget, hogy a

százhusz tanítvány más nyelveken beszélt.

Isten imádatának és dicséretének ez a természetfeletti hangzása három reakciót váltott ki: megdöbbenést, zavarodottságot; akik pedig tréfát űztek az egészből, azt mondták, hogy a százhusz ember berúgott. Figyeljük meg, hogy csak „néhányan” (angol fordítás) mondták őket részegeknek! A „néhányan” szó használata azt sugallja, hogy a tömeg kisebb részéről van szó. Lukács alapján megmarad az a benyomásunk, hogy a többség nem tartotta őket részegnek; hanem ezek álméltkodtak és meg voltak zavarodva, és ők kérdezték: „Mi akar ez lenni?” Mások viszont nem komolyan keresték a választ, és azonnal elintézték a dolgot gúnyolódással, az ittasságnak tulajdonítva a nyelvekenszólást.

Az ApCs 2 szövege sehol sem sugallja a nevetés jelenlétét: a más nyelveken való beszéd váltotta ki a Lukács által feljegyzett reakciókat. „Megdöbrentek, és csodálkozva mondták: «Ímé, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén?»” (ApCs 2,7–8) Egyértelmű, hogy az Ige nem azt írja, hogy a százhusz tanítvány nevetett, hanem hogy Istent dicsérték oly nyelveken, melyeket sohasem tanultak! Továbbá, mégha a százhusz szívesebben nevetett volna is – ahelyett, amit tett a szöveg szerint: „a mi anyanyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól”, – a dolgok rövidesen nagyon komolyra fordultak. Péter felteszi a kérdést: mit jelent ez? (A kérdés a nyelvekenszólásra vonatkozik, nem a nevetésre), s e kérdést felhasználva hatásos prédikációt mond a bűnbánatról a hitetleneknek. Erőteljes válasz következik: háromezer férfi Urának vallja meg Jézust, és bemerítkezik.

Ha valaki mégis elfogadja azt a feltevést, hogy az ApCs 2-ben a százhusz nevetett (ez a feltevés nem lehet igaz, mert a tanítványok érthetően dicsérték Istent oly nyelveken, amelyeket nem tanultak, és nem összefüggéstelen röhögő vagy gágogó hangokat hallattak), úgy – hüen a feltevéshez – csak akkor várhatja a nevető ébredést, ha a Szentlélek küldi azt, hogy meghozza a pünkösdi napi eredményét: a nagy evangélizációt.

Ha a gyülekezet nevetett volna az ApCs 2-ben, hamarosan rátértek volna az igehirdetésre – feltűnően elűtő módon a korunkbeli jelenség egyes megnyilvánulásaitól, ahol a nevetés vagy megszüntet minden lehetőséget a prédikálásra, vagy folytonosan félbeszakítja azt. Pünkösdi napja azzal zárult, hogy háromezren megtértek és bemerítkeztek, nem pedig százhusz, a nevetéstől földhöz tapadt emberrel.

Lehetnek esetek, amikor valaki a Lélek által „nevet”? Feltétlenül! Az Úr tudja, milyen mély csüggedés telepszik egyesek lelkére. Ő szuverén módon választhatja jelenléte örömeinek megnyilvánulását, és csodásan felemelheti őket a szomorúságból és a fájdalomból. De a felszínre törő nevetés esete Krisztus testében, mialatt a gyülekezet Istent dicséri, nem olyan dolog, mint amit irányadóként ír le az Ige. Valójában az Újszövetség nem említi a „szent nevetést”, mint a közös dicsőítés összetevőjét, s ez alacsonyabb ranggal bír annál, mint amit az Ige megemlít: a nyelvek ajándékánál. Ráadásul a nyelvek ajándéka szigorúan szabályozott a rend és a szeretet oldaláról, nehogy egy hitetlen bemenne azt mondja, hogy „örjöntök”, illetve nehogy maga a gyülekezet ne épüljön (1Kor 14,23; 26). Mennyivel inkább rászorul egy nem biblikus jelenség a rend és a szeretet általi szabályozásra, nehogy károsra és romboló hatásúvá váljon!

Nyilvánvalóan vannak rá példák a múltbeli ébredésekből és az egyház történetéből, hogy szokatlan megnyilvánulások, mint például a nevetés, jellemezték egyeseket, akikre a Szentlélek nagy örömet hozva szállt le. Azonban az ilyen beszámolókból ugyanúgy szerepel a sírás, mint a nevetés. A nevetés hívei tévednek, amikor a múltbeli ébredések során kitört nevetést idézik a jelenkori nevetési hullám megítélési alapjaként. Amit gyakran elmulasztanak megemlíteni, az az, hogy a múltbeli ébredésekben az ilyen nevetés inkább kevesekből, mint sokakból tört fel, és ez a kivételt jelentette, nem pedig a viselkedés normáját.

Ugyanúgy kell kezelnünk a nevetés jelenségét, mint Péter árnyékát: örvendezzünk a szuverén és egyedi utak miatt, melyeket Isten választhat áldásának kimutatására, de kerüljük el az arra

vonatkozó kísértést, hogy gyülekezetünkben irányvonallá tegyük a másolat-nevetést, vagy hogy a másolat-nevetéssel operáló evangélistáink és pásztoraink legyenek! A fő hangsúlyt soha ne a nevetésre vagy bármi más lelki élményre vagy ajándékra tegyük, hanem magára Krisztusra! Elképzelhetetlen, hogy Pál apostol valaha is rossz hírbe hozná, és ezáltal kisebbitené elhívását és tisztét, vagy a Szentlélek munkáját azzal, hogy a „Szentlélek csaposának” nevezné magát.

Újszerűség

Mint a Lélek emberei, nagyon élményorientált hívő életet élünk. Amikor elmegyünk a gyülekezetbe, elvárjuk, hogy „érezzük Isten jelenlétét”. Helyesen tesszük! A Biblia világosan tanítja, hogy Krisztus jelenléte nemcsak az elménket, hanem az érzéseinket is betölti. Azonban az élmények iránti nyitottságunk az újdonság prédájává is tehet bennünket. ezért olyan fontos a pünkösdieknek a bibliai megalapozottság. Isten Lelke az Ige folyójában ömlik. Isten Lelke nem kísérletezik ott, ahol Isten Igéje sem lép.

Szomorú kimondani, hogy élménykeresésünkben gyakran benne van a szolgálattevőink által mondott, szilárdan a Biblián alapuló igehirdetések, valamint a hívők személyes bibliatanulmányozásának hiánya. Amikor ezek hiányoznak, az újdonság lép fel az embereket és a tömegeket vonzó eszközként.

Évekkel ezelőtt egy testvér bölcsen ezt tanácsolta nekem: „Amit mint pásztor az emberek megnyeréséért teszel, azt kell tenned majd a megtartásukért is. Ha folyton a legújabb divathóbortnak hódolsz, akkor egyre újabb divatoknak kell majd engedned, hogy megtartsd a hallgatóságodat; de ha Isten Igéjét hirdeted, és Krisztust helyezed a középpontba, akkor a jövőben is csak ezt kell tenned az emberek megtartásához.”

Mára már elég hosszú ideig éltem ahhoz, hogy sok doktrinális áramlatot lássak átszaladni Krisztus testen: a késői eső mozgalmat, mely a tenyéren csodálatos módon megjelenő olajra helyezi a hangsúlyt; a pásztorlás és engedelmeskedés mozgalmat; az elmélyülést a démonológiában, a pozitív megvallást, az egészség és jólét evangéliumát, a királyság most mozgalmat, a szent nevetést és ami ezután jön. Megjegyzem, hogy azok a vezetők, akik meglovagolják ezeket a hullámokat, gyakran hajlamosak meglovagolni a következőt is, amikor az előző hullám leapad. Így a pásztorlás vagy az extrém hit korábbi hívei most a nevetés támogatói, és Krisztus teste megfélemledik a régi szerepükről, arról, hogy extrémén kihangsúlyozva valamit, számtalan lelki hajótöröttet és megosztott gyülekezetet hagytak maguk után, mialatt e gyökértelen tanítók anyagi bázisát szépen gyarapította a naiv és hiszékeny hallgatóság.

Ha nem elővigyázatos, a pünkösdi gyülekezet gyorsan Flip Wilson komikus karikatúrájává válhat, mely a „Mi Történik Most Gyülekezeteként” ismeretes, és bármit megtesz a tömegek becsalogatásáért, inkább a célszerűség, mint a bibliai elvek által vezéreltetve.

Ez a dolog erősen a szívére nehezedett Pál apostolnak az élete végén. Őva intett minket azoktól, akik divathóbortokkal és újdonságokkal jönnek Krisztus testébe: „Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz odafordulnak” (2Tim 4,3–4).

Időnként megkérdezik tőlem: „Mit mondott neked az Úr legutóbb?” Megkapom a beosztásomat a kérdezőtől, hogy amennyiben nincs „újabb” kijelentésem, úgy bizonyára nem állok kapcsolatban Istennel, vagy nincs „örömöm”. A szívem pedig kikiáltja a választ: „Ímé amit legutóbb mondott neked az Úr: «Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből... Szeresd felebarátodat, mint magadat.»” Inkább egy alapélményre kell vágyódnunk Krisztusban, mint kergetnünk a tanításnak bármi szelétől és divathóbortjától üzött pelyvát.

Egy megbízható lelki tanácsadó így figyelmeztetett a szolgálattevőként fennálló

kötelességeimet illetően: „A fő dolgok az egyszerű dolgok, és az egyszerű dolgok a fő dolgok.” Ezt bizonyosan igaznak találod az Apostolok cselekedeteinek olvasása közben. Az első keresztények kitartóan részt vettek az apostoli tanításban (vagyis a doktrínával foglalkoztak), a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban” (ApCs 2,42). Vegyük észre, hogy a fő dolgok az egyszerű dolgok voltak!

Lloyd Douglas regényíró ír egy emberről, aki meglátogatta az öreg hegedűtanárát, és megkérdezte: Mi a modern?

– Megmondom neked, mi a modern – válaszolta a tanár. Megragadta a hangvilláját, és megütötte. A hangvilla 440-et rezegve másodpercenként, kiadott egy „A” hangot – az „A” hangosan és tisztán szólt.

– Hallod ezt? Ez egy „A” – jelentette ki. – Most figyelj! Az emeleten egy szoprán próbál vég nélkül, és mindig hamisan. A következő teremben egy csellista van, aki nagyon gyengén játszik. A másik oldalon egy lehangolt hegedű szól. Ez a szörnyű zaj vesz körül éjjel-nappal! Ismét megütve az „A”-t, folytatta:

– Hallod ezt: Ez egy „A” ma, és „A” lesz holnap is. Sohasem változik!

Mint hívőknek, meg kell találnunk az „A” hangunkat az evangélium központi témáiban: Jézus Krisztust, a mi Megváltónkat, Beméritőnket, Gyógyítónkat és hamar visszajövő Királyunkat!
Folyt. köv.

A CSALÁD

Híd háborgó vizek felett • Fordította: *ifj. Kovács Béla*

%Az alábbi cikk Marion Stroud: Loving God, Loving you c. könyvéből fordított sorozatunk része, amely a hitetlen családban élő megtért feleségek, édesanyák mindennapi problémáival foglalkozik.

Manapság sokat hallunk kommunikációs problémákról. Tizenévesek nem tudnak beszélgetni szüleikkel, szülők elvesztik kapcsolatukat házas gyermekeikkel, de még a legszorosabb kapcsolatot illetően is hallhatunk olyanról, hogy „Billel nincs semmi mondanivalónk egymásnak. Mint két idegen élünk egyazon fedél alatt”.

„A múlt héten újabb házasság végződött a bíróságon – a férj nem tudott, vagy nem akart beszélgetni feleségével.”

Mit is jelent a kommunikálni szó? Az értelmező szótár szerint annyi mint tudatni, átadni (híreket, érzéseket, újdonságokat), megosztani ezeket másokkal, kapcsolatot tartani, elfogadni. Mindezek nagyon is egyszerűnek tűnnek a felszínen. Miért van akkor, hogy sok embernek nagyon nehéz, ha nem lehetetlen megosztania gondolatait, érzéseit másokkal kissé mélyebben, mint a hétköznapi érdeklődés szintje? Bármilyenek legyenek is az okok, melyek miatt nagyon sok kapcsolat léket kap és elsüllyed, szükség, hogy szembenézzünk velük, és felülkerekedjünk rajtuk.

Lehetséges az, amiről a Biblia Isten terveként ír a házasságot illetően, hogy „lesznek ketten egygyé”? Igen, „Istennél minden lehetséges”, ahogy Jézus mondja a Mt 19,26-ban. Ez azonban mégsem olyan dolog, amit a karikagyűrű felhúzásával magunkra vehetünk. A házastársak együtt növekednek, ahogyan megtanulják megismerni egymást, és közös tapasztalatokra tesznek szert a házasság évei és hónapjai alatt. Ahogy egyre jobban megismerik a másikat, úgy nő az önismeretük is. Mennyire ismerted magad, mielőtt feleség és anya lettél volna? Carol nem tudta, hogy mennyire dühös tud lenni, amíg három két éven aluli gyermekénél nem jött szokásba az, hogy kórusban kezdenek el sírni, ráadásul a legkényelmetlenebb helyzetekben! Margaretnek sem volt fogalma arról, hogy mennyire idegesíti a rendetlenség, amíg férje, Jim a levetett ruháit ott nem hagyta, ahova ledobta a földre.

A házasság mind az egyént, mind a házaspárokat egy felfedező útra vezeti, amely egész életünkön át tart, csak hogy túl gyakran megállunk, mert félünk. Félünk? Igen, félünk, hogy ha túl sok kerül napvilágra belőlünk, fegyvert adunk a másik kezébe, amit a legérzékenyebb pontunkon döfhet belénk. Ezért tudatosan vagy akaratlanul, de visszatartunk valamit magunkból, hogy oda vissza tudjunk vonulni, ahol már nem tudnak bántani. És miközben így teszünk, az igazi egység többé-kevésbé károsodik.

Van erre gyógyszer? Igen, ha készek vagyunk halálba adni önmagunk büszkeségét, ami a védekező állásba vonulást munkálja bennünk. Amikor egyetértesz Pál apostollal, hogy „Krisztussal együtt megfeszítetttem”, akkor ez azt is jelenti, hogy a látszateltetés minden formájának is megfeszítettél. Lehetsz valójában és pőrén önmagad, mert Jézus szeret téged, és úgy fogadott el, ahogyan vagy. És ahogyan az Ő szeretetének fénye megmutatja neked hibáidat, és képessé tesz, hogy helyrehozod azokat, úgy tanulod meg magadat is elfogadni, és nyitottnak lenni mások felé szeretettel, nem önzésből, és nem a bántások miatti visszahúzóással.

Kérd meg Jézust, hogy így adja neked a szeretetét! A kommunikáció alapján kétoldalú dolog, és ha az egyik fél kész, hogy megtegye az első lépést, akkor az „én nem, mert ő sem” ördögi köre megszakad, és képessé tesz, hogy gyakorlati lépéseket tégy, amelyek valódi kapcsolattartást eredményeznek majd családodban.

Minden házasságnak saját kialakult nyelve van, ami nem csupán szavakból áll. Egy pillantás a partin összesereglett emberekre mondhatja azt, hogy „Ez nagyszerű, nem?” vagy „Baj lesz, ha innen hazamegyünk!” A síri csend, amelyben sok házaspár aludni tér egy-egy veszekedés után, ugyanúgy magában hordozza az újabb összecsapás lehetőségét, mint a szavak. A kezek tördelése, amíg a kórházban vársz, mindent elárul; de a könnyed búcsú és mosoly gúnyosan azt jelenti, „érezd jól magad”.

Beszélnék a cselekedetek is. Mit olvashatunk ki például a következőkből: a feleségnek mindig van ideje arra, amit ő akar; többször elmegy otthonról esténként, mint marad, de minden házassági problémáját az anyjával beszél meg?

Vagy lássuk a másik oldalt is. Mit fejezel ki akkor, amikor este nem mégy szórakozni, hanem otthon maradsz, mert a férjed fáradt, és a nátha környékezi? Vagy amikor a kedvenc ételét főzöd, vagy könnyedén átkapcsolod a tévét a Telesportra a kedvenc sorozatod helyett?

Mindezekon túlmenően azonban a legfontosabb és alapvető szavak nélküli kapcsolati mód férj és feleség között a testi együttlét. És itt is minden más szemponton túl az egymás szükségének kielégítésére irányuló hajlandóságon van a hangsúly. A tény, hogy két ember házasságra lép, nem jelenti azt, hogy a testi szerelemre való igényük egyforma, sőt, ez a körülményektől is függ. Gondok, betegség, fizikai kimerültség befolyásolja a feleség reakcióját, de mindez igaz a férjre is. Ezek általában idővel elmúlnak, de ha nem, akkor ne habozz segítséget kérni. A testi harmónia hiánya mélyebb problémákról tanúskodik – sértődés, gyermekkori problémák elhallgatása vagy elferdítése, félelem a terhességtől, vagy egyszerűen tudatlanság – próbálj ezekből szabadulni!

Furcsának tűnik, ha azt mondom, hogy imádkoznod kellene minden ilyen problémát érintően? Isten jóindulattal érdeklődik házasságod minden területe iránt. Ő tud felismerést adni, hogy az okokat megtaláld, és kegyelmet, hogy megszüntesd azokat. Néha nagyon egyszerű a válasz. Lehet, hogy az állandó kimerültség a probléma, azonnal elalszol, ahogy a fejed a párnára teszed. Ha nincs nyilvánvaló oka a fáradtságnak, konzultálj az orvossal! Talán egy kis vérszegénység az ok, amit vastabletták szedésével meg lehet szüntetni. De ha tudod, hogy egyszerűen sokat dolgozol, ismerd fel házasságod eme területének fontosságát, és tégy róla, hogy elhagyj bizonyos dolgokat a napi elvégzendőkből, hogy pihentebb legyél!

Jennynek problémái voltak a testi együttlét területén, mivel az szívnélküli rutinná vált férje, Paul és ő között. Imádkozott ezért, és néhány nappal később egy nagyon jó könyvre bukkant ebben a témában a könyvtárban, méghozzá egészen váratlan helyen, két teológiai mű között a

filozófia részlegben. Hazavitte, elolvasták mindketten, majd vissza is vitte a könyvtárba. Azóta sem látta. Véletlen egybeesés? Lehet. Természetesen önmagában egy könyv elolvasása nem oldja meg a házassági problémákat, de a problémák létezésének felismerése és a gyakorlati lépések megtétele már sikerrel kecsegtet.

Marynek nagyobb problémája volt, mint a megszokás. Nagyon a szívére vette férje elutasítását a keresztény hitet illetően, és akaratlanul ugyan, de elkezdte őt büntetni azzal, hogy közeledését hátrította. Egy hívő orvossal való beszélgetése azonban segített neki, hogy szembenézzen a problémával, és hosszú belső vívódás után megvallja vétkét, és kérje a bocsánatot.

Lehet, hogy egyik imént leírt eset sem illik a helyzetedhez. De csalódott vagy, mert még eddig nem tapasztaltad azt a hatalmas érzést, ami olyan jól le van írva egyes házassági kézikönyvekben. Bármilyen legyen is az ok, a következő tanács átformálhatja a hozzáállásodat, és azzal együtt megoldódik a probléma is.

Hagyd a saját igényeidet, és koncentrálj a szeretetted odaadásra és férjed kielégítésére! Ha elfeledkezel magadról és érzéseidről, fel fogod ismerni magadban, hogy te is képes vagy arra, hogy elfogadd a kedvességet tőle. Túl egyszerűen hangzik? Korábban már beszéltünk Jézus önmagát adó szeretetéről. Kérd tőle ebben a helyzetben is, és meglátod, mit tud az Ő szeretete végezni! Bármennyire is fontos lehet a cselekvés, eljön az idő, amikor a szavakat nem lehet mással helyettesíteni. A dolgok megbeszélésének művészete az az olaj, amely a házasság kerekének futását simává teszi. Ha azt akarod, hogy a beszélgetéseid a legjobb eredményt hozzák, kérd a Szentlelket, hogy vegye irányítása alá a nyelvedet, mert a beszéd önmagában néha több kárt okoz, mint hasznot.

Van mondanivalód?

Mivel járultál hozzá tegnap este a beszélgetéshez? Netalán elvárod a férjedtől, hogy mintegy kárpótlásul a nem otthon töltött időért (amíg te otthon voltál) lenyűgöző történetekkel megpakolva jöjjön haza? Vagy te is felelősnek érzed magad abban, hogy többet tégy hozzá az esti beszélgetéshez, mint hogy a vaj ára már megint felment, és hogy elsorold a gyerekek csínytevéseit? Légy körültekintő – ne beszélj unalomig a hívő dolgokról, hanem említs meg olyanokat is, amelyek mindkettőtöket érdekelnek! Természetesen szándékos odafigyelést jelent, hogy lépést tarthass a körülöttünk levő világ történéseivel, többet, mintha találsz egy olyan hobbit vagy érdeklődési területet, amelyben mindketten résztvehetek. Erőfeszítésed közben ne felejtsd, hogy minden beszélgetéshez kell egy beszélő és egy hallgató, és hogy időnként cserélni kell a szerepeket. Amikor te vagy a hallgató, szentelj teljes figyelmet férjed szavainak. Az ember könnyen hozzászokik, hogy fél füllel a gyerekek beszélgetésére figyeljen vagy máson gondolkodjon, amíg férje beszél, s ez szokássá is válhat, még hozzá nagyon bosszantó szokássá.

Hogyan kezdj hozzá?

„Nem az a lényeges, mit teszel és mondasz, hanem ahogyan teszed és mondod.” Gondoltál már valaha arra, hogy megnyilatkozásaid milyensége mennyire befolyásolja a harmóniát köztetek? Mit gondolsz, milyen hatással lenne férjedre a két alábbi megjegyzés?

– „Mit képzelsz? Nem akarok minden este elmenni itthonról. Ez már a második nap ezen a héten, amikor el akarsz menni hazulról.”

– „Valóban úgy gondolsz, hogy túl sok este megyünk el itthonról? Szerinted milyen gyakran kellene?”

Az első megnyilvánulás könnyen a másik becsmérélsébe torkollhat, míg a második nyitva hagyja a kaput egy olyan megbeszélés előtt, amelyben mindkét fél véleménye számít. Ha viharos a légkör otthon, körültekintően fogalmazz, és vedd figyelembe a másik jogát is a véleményalkotásra, még akkor is, ha meg vagy győződve, hogy igazad van!

Mikor szólj?

Van érzéked az időzítéshez? Sok félreértés származik abból, ha nem megfelelően választjuk meg az időpontot a kényes témákhoz. Kerüld el az ilyen beszélgetést, amikor fáradt vagy, esetleg sietnetek kell valahová. Ha a férjed fáradtan jön haza, és pihenésre és felfrissülésre van szüksége, napold el a megbeszélésre váró problémát, vagy halaszd el a látogatást, amire elmentetek volna, inkább figyelj rá.

Elérhető vagy, amikor szükség van rád?

Amikor beszélgetni akar veled, elérhető vagy? Kész vagy későig fennmaradni, ha szükséges, hogy várd őt, amikor egy üzleti útból jön haza? Le szoktad tenni a könyvtári könyvet, amit olvasol, csak hogy meghallgasd, amit mondani akar? És ha elmond neked valamit, biztos lehet benne, hogy nem fogod továbbadni? Még az imacsoportban sem, vagy hívó barátnődnek sem? Biztos, hogy elég gyakran vagytok otthon ahhoz, hogy egy-egy beszélgetés kialakuljon? Akkor a csata már meg van nyerve!

Dolgaink egymással való megosztása jó szokássá válhat, ami már jó alap az igazi kommunikációhoz.

Tegyük fel, hogy kemény és szótlán típus. Meglepő, hogy a romantikus regények hőseit milyen gyakran ábrázolják szüksézávú és parancsolgató férfiaknak. Meglepő, mert az életben egy inkább cselekvő, mint beszélő férfi nagyon komoly problémákat hozhat magával, mert ez a viselkedésmód kihangsúlyozza a nemek közötti alapvető különbségeket. A legtöbb asszony szeret beszélni. Sokkal inkább hajlandóak megvitatni érzéseiket és hangulatukat, mint a férfiak, és nehezen értik meg, hogy a férfiak többsége – még a beszédesebbek is – nem kapható szóbeli „lélekvizsgálatra” és a problémák hosszadalmas megtárgyalására, márpedig ezt a feleségek nagyon szeretik. Ezért mindannyiunknak, de különösen akiknek „kemény és szüksézávú” férjük van, kérnünk kell a Szentlelket, hogy mutassa meg, mikor beszéljünk, és mikor maradjunk csendben. Azokon a napokon, amikor ezek a temperamentumbeli különbségek nagyon bosszantanak, felejtse el a sérelmeket, és keresd házastársad jó tulajdonságait! Gondolj az apró kedveskedésekre, amit már megszoktál! Mikor köszönted meg ezeket igazából utoljára?

„Köszönöm” és „szeretlek”. Két szó, amelyeket minden nap ki kell mondani, amelyek segítenek felépíteni egy viharálló hidat férj és feleség között, amit Isten meg tud áldani, hogy a nehéz idöket elviselhetővé, a jókat pedig dicsőségessé tegye.

LÁTÓSZÖG

Öt éves az Élő Víz • Kovács Zoltán

Egy gyermek bizonyos értelemben nagynak tekinthető, ha eléri az ötéves kort. Tud beszélni, teljesen szobatiszta, képes egyedül enni és öltözködni. Az élőlényeknél van mihez hasonlítani az elért életkort, de egy újságnál? Egy öt éves lap lehet „idős”, ha arra gondolunk, hogy az utóbbi években hány és hány új lap jött létre és szűnt meg pár hónap alatt; de lehet nagyon fiatal, ha a száz éves Békehírnököt vesszük viszonyítási alapnak.

Lapunk öt éves, mert – bár a hatodik évfolyamnál tartunk – az Élő Víz első száma 1990 nyarán, pontosan öt éve jelent meg. A megtett út nagyságát jelzi, hogy az akkori szerkesztő bizottságból ma már csak Pánczél János testvér lapunk munkatársa. Hogy mégis megfigyelhető bizonyos folytonosság az Élő Víznel, az annak köszönhető, hogy az első szerkesztőség tagjainak kiválása után 1990 decemberében összeállt az a gárda, amely gyakorlatilag azóta is viszi az újságot.

A lap „idős” korát bizonyítja, hogy létrejöttének körülményeit máris bizonyos homály fedi. Az Élő Víz első főszerkesztője, Makovei János elérhetetlen messzeségbe, Kanadába költözött, míg az első szerkesztő, D. Nagy András sem tudta vállalni az erről való beszélgetést egy hirtelen haláleset miatt. Meginterjúvolásukra így nem kerülhetett sor, ami D. Nagy András esetében különösen fájó, mert úgy tűnik, ő volt a kulcsfigura a lap létrejöttében. (András utólag levélben tájékoztatott a lap kezdeteiről.) Az Élő Víz előzményeire és kezdeteire Fábrián Attila és Telegdi József testvérekkel próbáltunk visszaemlékezni, s ebből a következő – korántsem teljes – történet rajzolódott ki:

A nyolcvanas évek közepe táján Tfirst Gyula és D. Nagy András testvérek felkeresték Közösségünk elnökségét, hogy elmondják egy pünkösdi lap indítására vonatkozó tervüket. Ez akkor – a szocializmusban – még nem valósulhatott meg; valahol az állami engedélyeztetés útvesztőjében lelte halálát a kezdeményezés.

„1986-ban született meg bennem a gondolat: kellene egy folyóiratot indítani a Pünkösdi Közösségen belül. El is kezdtük Déri Balázssal, és rögvest bevontunk fiatalabb lelkipásztorokat, mint például Telegdi Józsefet, Pataki Albertot, Weigert Józsefet, ezenkívül Bérczes Csabát, id. Tfirst Gyulát. (Biztosan kimaradt valaki a felsorolásból.)

A produktum kifejezetten folyóiratra sikeredett, ami a fenti vezetőktől származó tanulmányokból – és nem csak pünkösdi – külföldi lapokból való fordításokból állt. A folyóirat neve „Kereső” volt. Házilagos kivitelezéssel: írógépirással, fénymásolással készült. Két számot ért meg, 1987-ben. Azt hiszem, hogy erőnk nem lett volna ilyen tartalmú folyóirat folyamatos elkészítéséhez, de azt, hogy az akkori vezetőség részéről semmilyen támogatásban nem részesült a lap, tényként kell elfogadni.” (D. Nagy András)

A rendszerváltás idején már nem voltak politikai és adminisztratív akadályok, így Közösségünk vezetőségének határozata, mely szerint létre kell hozni az Evangéliumi Pünkösdi Közösség lapját, akadálytalanul megvalósulhatott. Az Élő Víz létrehozásával Makovei János testvért – aki régóta a szíven viselte a közösségi lap indítását – bízták meg, s kinevezték főszerkesztőnek. Ő D. Nagy Andrászt vette maga mellé szerkesztőnek. Utóbbira hárult az újság tényleges szerkesztésének munkája. Minden biztonnal ők kérték fel a munkára az első szerkesztőség tagjait. A lap nevének megtalálása kb. két-három órát vett igénybe – szerkesztőségi közös munka során, amikor is Makovei János ötlete nyert, olyan nevekkel szemben, mint Lángnyelv, Dinamit, Szövétnék, stb. Kisebb probléma azonban akadt az Élő Víz névvel, mert Szabó Levente református lelkész már korábban megjelentetett valamit ezzel a címmel, és jogot formált az Élő Víz névre. A gond hamar megoldódott, miután Szabó Levente önként lemondott vélt – vagy valós? – jogáról.

Nem tudni, hogy az első szerkesztőség tagjai milyen alapon kerültek kiválasztásra, hiszen közülük többnek egy cikk írására sem futotta, s ugyanezek három hónapon belül kikerültek a bizottságból. Helyükre 1990 decemberében olyanokat hívtak be, akik valóban akartak és tudtak is tenni az Élő Vízért – elsősorban a cikkírás területén.

D. Nagy András gyakorlatilag egyedül gyűjtötte és állította össze az 1990 nyarán és őszén megjelent két-három szám anyagát. Nevéhez fűződik a lap alapvető szerkezetének (a főbb rovatoknak) a kialakulása. Az újság szerkesztését kizárólag ő végezte a továbbiakban is, a főszerkesztőnek a földrajzi távolság miatt (Makovei testvér ekkor Békésen lakott) ebbe nem volt beleszólása. Ez a tény vezetett lemondásához is 1991-ben. A lemondást a következő eset váltotta ki: A '91/3–4. szám címlapján és hátsó borítóján két vallásos tárgyú festmény jelent meg, amelyek szentkép jellegük miatt sértik a pünkösdi közízlést. A lap frissen megjelent példányait Kadarkútra vitték, hogy – az OP ülésen és az országos konferencián szétosztva a testvéreknek – megtakarítsák a postaköltséget. Az OP ülésen többen felelősségre vonták Makovei testvért, hogy a két kép hogyan kerülhetett az Élő Vízbe. Az egészben a legkínosabb az volt, hogy – D. Nagy András végezvén a szerkesztést – Makovei testvér nem is tudott a festményekről, maga is akkor látta őket először. Ezek után jobbnak látta, ha lemond a

főszerkesztői tisztségről.

Makovei János helyett Telegdi József testvér lett a főszerkesztő. Ő ugyan jobban belelátott a lap szerkesztésébe, de az nagyobb részt még mindig D. Nagy András munkája volt, hiszen az Élő Víznek nem volt – ma sincs! – szerkesztőségi irodája, ahol főállású munkatársak dolgoztak volna napi nyolc órában, így nem volt lehetőség a hatékony közös munkára. A főszerkesztő– szerkesztő páros együttműködése az említett ok miatt – függetlenül a személyektől – problémásnak bizonyult mindkét esetben. Ezt belátva szerkezeti váltás történt a lap összeállításában. Telegdi József és D. Nagy András testvérek lemondásával – mindketten más irányú elfoglaltságaik miatt döntöttek így – a főszerkesztői és szerkesztői tisztség is megszűnt. Ehelyett lett a felelős szerkesztői poszt, melyre 1993 január 1-től e sorok íróját nevezte ki az akkori elnök, Kecser István testvér. A felelős szerkesztő – a szerkesztőbizottságra támaszkodva – egy személyben végzi az Élő Víz szerkesztését, megszüntetve ezzel a hiányos együttműködésből eredő gondokat.

Meg kell emlékezni arról a sok vitáról, hosszas vajúdról, melynek eredménye a lap mai arculata. Az Élő Víz elsősorban a pünkösdi hívőknek szól, de kezdettől fogva szeretnénk megszólítani a kívülállókat (hitetleneket) is. Sokat töprengtünk azon, hogy e két törekvés milyen súllyal jelenjen meg az újságban, mivel nem mondhatunk le a kívülállókról (az Élő Víz így lesz Urunk aratásának részese), de Közösségünk ügyeiről is hírt kívánunk adni. Az Élő Víz a Pünkösdi Közösség lapja, nem fordulhat csak a kívülállók felé (bár ilyen irányú külső nyomás érte már szerkesztőségünket), továbbá az ilyen lapot a kívülállók meg se vennék.

Ma egyre inkább úgy tűnik, hogy az evangélizáló és a közösségi híradó funkció nem fér meg egy lapban. A megoldás az lehet, hogy – a Gyermekkörhöz hasonlóan – evangélizációs mellékletet indítunk – a tervek szerint jövőre –, mely az újságból kivehető és a hitetlenek kezébe adható.

Ezzel elérkeztünk a jelenhez, illetve részben a jövőhöz is. Az Élő Víz most is és a jövőben is Isten országának épülését akarja szolgálni a hívők és a megtéretlenek között egyaránt.

További munkatársakra van szükségünk az országos tudósítói hálózatba, de a szerkesztő bizottságba is. Olyanokat keresünk, akik igeileg megalapozott hitűek, Istennek átadott szívűek, akik tudnak cikket írni, és szív-ügyüknek tekintik az Élő Vizet. Távlati cél a példányszám emelése. Sorsunk a Közösség sorsával egybekötött, példányszámunk csak akkor emelkedhet, ha Közösségünk növekszik mind hitben, mind létszámban.

Végezetül megköszönöm olvasóink bizalmát, mely közvéleménykutatásainkban megnyilvánult. Csak emlékeztetőül: az Élő Víz tetszik a fiatalok 90,5 és a közgyűlés résztvevői 96%-ának. Vajon kell ennél szebb születésnap ajándék egy öt éves lapnak? Tehát: boldog születésnapot, Élő Víz!

{k1995401}

Munkatársaink bemutatkoznak

Bizonyára nem érédektelen olvasóink számára, hogy kik írják, illetve készítik a háttérben az Élő Vizet. Az ember egy-egy cikk után kíváncsi rá, hogy ki és milyen ember írta azt. Ismerkedjünk meg tehát a szerkesztőségi tagokkal és a többi munkatársunkkal, akik minden szám elkészítésében segídenek! Mindenkitől rövid bemutatkozást kértem, de aki hosszabban írt, azt sem kurtítottam meg. Ők azok, akiknek – Isten után – köszönhető az Élő Víz.

Külső munkatársaink, vidéki tudósítóink: Adamik László (Kétegyháza), Bernhardt Gyula (fotó, Bp. Agapé), D. Nagy Ágnes (Bibliai Főiskola, Békés), Faragóné Csacsovsky Krisztina (Miskolc), Márton Henrietta (Mátészalka), Matity Katalin (Kalocsa), Süveges Imre (ifjúság, sátormisszió), Zámbo Istvánné (Inárcs).

Durkó Sándor László

{k1995402}

Békés a szülővárosom – talán ezért is – békés természetű és békességre igyekvő vagyok. Születési anyakönyvi kivonatomban apja foglalkozása rovatban „országos diakónus” beírás szerepel. 1957 novemberében egyik pünkösdi gyülekezetben szolgált Édesapám, amikor táviratot hozott a posta, melyben az állt, hogy „megszületett Sándor fiad”. A sorban még hat testvérem követett. 18 évig éltem Békésen szüleimmel. Fábián József testvér mutatott be az Úrnak, majd munkájának gyümölcseként elfogadtam Jézust személyes Megváltómnak, és bemelegítkeztem.

Pécsre kerültem, ahol művezetőként dolgoztam, szabadidőmben pedig idegenvezetőként jártam az országot és tanultam.

1980-ban nősültem, feleségem dudari lány, Varga Pálma, országos ifjúsági távolugró bajnok, jelenleg középiskolában testnevelő tanár.

1981-től egy évig a gyülekezeti munkásképző, majd 3 évig a SZET lelkészképző hallgatója voltam.

Budapesten menedzserként dolgozom. A műszaki terület mellett mindig érdekelt a humán terület is, ezért Bajor Nagy Ernő közismert hírlapírónál újságírást tanultam. Tagja vagyok a Magyar Újságírók Országos Szövetségének (MUOSZ). Van egy média vállalkozásunk, ahol újságírói és felsőfokú kommunikatori ismereteimet kamatoztathatom.

Feleségemmel és Márk Teofil (13 éves), Eliána Pálma (11 éves), valamint Heléna Hanna (1 éves) gyermekeinkkel a péceli gyülekezethez tartozunk, ahol igazán otthon érezzük magunkat.

Az Élő Víz most ütötte meg azt az általam felállított alsó határt, amikor mint szerkesztőbizottsági tag is közösséget tudok vállalni vele. Komoly elképzeléseimet a lappal – Isten vezetését kérve, lehetőségeim szerint – szeretném megvalósítani, hogy minden pünkösdi család otthonában ott legyen az olvasmányos, érdekes, hitnövelő, missziózásra is alkalmas Élő Víz (nem Álló Víz).

Legyen aktuális, színvonalas, az ébredés előkészítője és támogatója. Szóljon magunkról-magunknak, legyen végre a *mi lapunk!*

Erki-Kiss Zsolt

{k1995403}

Makón születtem 1973. augusztus 6-án. Négy éve érettségiztem a József Attila Gimnáziumban. Szegeden, a József Attila Tudományegyetem biológus szakán szerettem volna tovább tanulni, de ez nem sikerült, és tulajdonképpen így lett belőlem számítógép programozó. Jelentkeztem egy SZÁMALK tanfolyamra, ahol reménységem szerint jövőre fogom megszerezni a diplomát. Jelenleg polgári szolgálatos katona vagyok Makón a Diósszilágyi Sámuel Kórházban, ahol egyébként is dolgozom. Nőtlen vagyok, szüleimmel élek. 1991-ben tértem meg az írásbeli és a szóbeli érettségi ideje között. Egy héttel ezután már be is merítkeztem, azóta vagyok a makói Pünkösdi Gyülekezet tagja, ahol a zenei szolgálatban veszek részt gitárosként. Az Élő Víznél '93 szeptembere óta végzem az újság számítógépes tördelését.

Kázmér Pálné (szül. Czakó Judit)

{k1995404}

1953-ban születtem Szolnokon. 16 éves koromban kerültem először kapcsolatba a hívőkkel. Egy meghívásnak engedve jutottam el a Pécsi Pünkösdi Gyülekezetbe, ahol úgy találkoztam Jézussal, ahogyan korábbi istenkereső alkalmaimon soha.

Hamarosan megtértem, bemelegítkeztem, s otthonra találtam a gyülekezetben. Nagyon szerettem gyerekekkel foglalkozni, ezért az érettségi után óvónőként kezdtem dolgozni, s

levelező tagozaton végeztem az Óvónőképzőt.

Férjem Kázmér Pál, jelenleg a Pécsi Gyülekezet lelkipásztora. Négy lányunk van: Anikó, Beáta, Gyöngyi és Szilvia.

A gyülekezetben a bibliakörös gyermekekkel foglalkozom hosszú évek óta, s ha szükséges, szívesen segítek az országos gyermekmunkában is.

1990. decemberben hívtak be az Élő Víz szerkesztőségébe, azóta a gyermekrovatot állítom össze Balogh Sándorral felváltva.

Kovács Béla

{k1995405}

1961-ben születtem Ózdon egy pünkösdi családban. Szüleim id. Kovács Béla (öt sokan jól ismerik, évekig a Közösség vezetőségének tagja volt) és Vincze Eszter. Jelenleg Ózdon laknak, korábban Tatabányán.

1985-ben a Veszprémi Vegyipari Egyetemen mérnöki oklevelet szereztem. Ez évtől az Ózdi Kohászati Üzemekben mint hidrotechnológus és környezetvédelmi mérnök dolgoztam. 1993 decemberében elbocsátottak, azóta az ózdi Foglalkoztatási Kft-ben dolgozom egy kémiai laborban, mint analitikus mérnök.

Közben angol nyelvet is tanítottam több iskolában. 1988-ban nősültem meg. Feleségem Pirka Edina Tatabányáról. Két kislányunk van: Viktória (5 éves) és Teodóra (3 éves).

1984-ben ismertem meg Jézus Krisztust egy nagy párkapcsolati válságból kifolyólag. Az Úr Jézus állított talpra abban az időben, és sok szép dolgot hozott az életembe. 1985-től az ózdi pünkösdi gyülekezet tagja vagyok. 1986-tól hét éven keresztül az ifjúsági csoport vezetője voltam. Gyülekezetünk igen dinamikusan fejlődött ezekben az években. Az ifjúság létszáma a 7–8 főről, akikkel elkezdtem ezt a munkát, 60–70 főre emelkedett. Sok szép és nagy dolgot éltem át a fiatalokkal együtt.

Jelenleg a gyülekezet egyik szolgálattelvője vagyok, rendszeresen látogatom a körzethez tartozó kis gyülekezeteket.

Az Élő Víz szerkesztőségébe 1990-ben kaptam meghívást, ahol azóta is tevékenykedem, és jó pár cikket és fordítást írtam már.

Szeretnék valóban hűséges szolgálója lenni az Úrnak, hiszen olyan sok mindenben tapasztaltam meg eddig is kegyelmét és szeretetét.

Kovács Zoltán

{k1995406}

Hívó család gyermekeként születtem 1963-ban Ózdon. 1986-ban kaptam diplomát a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen, mint okleveles biológus. Egyetemi éveim alatt tértem meg és merítkeztem be 1983-ban. Három évig a debreceni szabadkeresztyén gyülekezetnek voltam a tagja, 1986-tól pedig a tatabányai pünkösdi gyülekezeté. 1993 nyara, házasságkötésem óta az inotai Bétel gyülekezetbe tartozom, ahonnan való feleségem, Gáspár Zsuzsanna is. Idén júniusban született a kislányunk, Eszter Csenge.

Csak négy évet dolgoztam biológusként a vácrátóti Ökológiai Kutatóintézetben, majd Urunk teljes idejű szolgálatába léptem: tankönyveket fordítottam a Bibliai Főiskolának.

Az Élő Vízzel úgy kerültem kapcsolatba, hogy egy cikksorozatot kezdtem írni, ami aztán meg is jelent a Gondolkodó rovatban. 1990 decemberében lettem szerkesztőségi tag. A

Gondolkodó rovat cikkein túl fokozatosan egyre több feladatot vállaltam az újságnál, mígnem D. Nagy András lemondása után – 1993. január 1-től rám nem maradt a szerkesztői poszt.

1993 áprilisától főállásban vagyok a lap felelős szerkesztője.

Nagy Kornél

{k1995407}

Budapesten születtem 1955-ben. A legmagasabb iskolai végzettségem kereskedelmi szakközépiskolai érettségi. Jelenleg autóbuszvezetőként dolgozom. Hívó szülők gyermekeként tértem meg 1970-ben. Az Agapé gyülekezetnek vagyok a tagja. 1976-ban kötöttem házasságot Jurás Katalinnal, aki a süllysápi gyülekezetnek volt a tagja. Két leányunk született: Andrea 1978-ban és Kornélia 1988-ban. Eddig többféle szolgálatot végeztem, főként zenei területen. Legutóbb – több éven keresztül – a Kisegyüttesben gitározással és énekléssel szolgáltam az Urat. Az Élő Víz részére 1992 óta készítettem rejtvényeket ún. külső munkatársként, és 1994-től lettem tagja a szerkesztőségnek, mint rejtvényrovat vezető.

Pánczél János

{k1995408}

Makón születtem, 1928. dec. 18-án. Nagyon nehéz ifjúságom volt. Nappal keményen dolgoztam, éjjel sokszor petróleumlámpa mellett tanultam. Életem során többféle pedagógiai tevékenységet végeztem, legnagyobb részben mint gépírás és gyorsírás tanár. A makói gimnáziumból mentem nyugdíjba hét évvel ezelőtt. Nős vagyok, több mint 41 éve nagyon boldog házasságban négy gyermekünkkel, akik házastársaikkal együtt teljes szívükkel az Úrnak szolgálnak. 1946-ban, negyedikes középiskolás koromban tértem meg, 1966-ban töltöttem be az Úr Szentlélekkel, s adta ajándékait. Református karizmatikus közösségben szolgáltam, amíg engedték. Tíz éve vagyok Közösségünk tagja, öt éve a makói gyülekezet pásztorja. Az Élő Víznek kezdettől szerkesztőbizottsági tagja vagyok, az ébredés embere.

Pálosi Józsefné (szül. Simon Erzsébet)

1949. augusztus 9-én születtem Csetényben. Gimnáziumi érettségim van, jelenleg pénzügyi ügyintézőként dolgozom Közösségünk központjában (Országos Titkárság). A férjemmel élek Budapesten, gyermekünk nincs. 1962-ben tértem meg, 1969–84 között a csetényi gyülekezet tagja voltam, 1984-től a Budapest Filadelfia gyülekezetbe tartozom. Eddigi szolgálataim közül a gyermekmunkát érzem a szívemhez legközelebb állónak. Az Élő Vízvel munkakörömből kifolyólag kerültem kapcsolatba 1994 áprilisában. Az előfizetésekkel kapcsolatos ügyeket intézem, feladatom még – másokkal együtt – az Élő Víz postázása.

Székelyhidi Mária (szül. Szabados Mária)

Kisvárdán születtem 1975. május 29-én. Kereskedelmi Szakközépiskolát végeztem, majd reklámszervezői, reklámgrafikai, újságírói, TB ügyintézői és számítógép szoftverkezelői tanfolyamokat végeztem el. Jelenlegi foglalkozásom az Országos Titkárságon titkárnő, adminisztrátor.

Megtérésem 1990. augusztus 23-án, Szentlélek-kereszttségem 1990. szeptember 23-án és bemelegítésem 1991. április 21-én volt.

Férjemmel, Székelyhidi Ákossal 1995. február 11-én kötöttünk házasságot. Mindketten a Hajdúsámsoni Élet Gyülekezetnek vagyunk a tagjai.

Az Élő Víz munkájába könyveléssel és adatnyilvántartással segíték be.

Szűcs József

1966. május 24-én születtem Süllysápon egy mentőautóban. Az általános iskolát Süllysápon, a Vasárnapi iskolát pedig a helyi gyülekezetben végeztem. 14 éves koromban felkerültem Budapestre, ahol a Hajózási Szakközépiskolába jártam. Érettségi után felvettek a Hajózási Főiskolára, és így a Budapesti Műszaki Egyetemen folytattam tanulmányaimat. Másodéves koromban döntő változás következett az életemben. A Téli Ifjúsági Napok egyik evangélikációs alkalmán megtértem, és átadtam az életemet Krisztusnak. Ekkor kezdtem aktívabban szolgálni a Süllysápi Pünkösdi Gyülekezetben. Katonai szolgálatom alatt visszaesés következett be hitéletemben, ez lehetett az oka, hogy leszerelés után egy békés

polgári foglalkozás helyett a hajózást választottam. Egy nap, amikor teljesen megcsömöröltem a hajós élettől, elhatároztam, hogy otthagynom az egészet. Nem sok idő múlva már az Újpesti Hajójavítóban dolgoztam tervezőként. Ezidőtájt kezdtem újra szolgáltatásokat vállalni a gyülekezetben és 91–92-től lettem Süllysápon az ifjúsági vezető. Ez volt életem egyik legszebb időszaka, amikor több alkalommal hosszabb ideig evangélizáltunk Budapest utcáin. 1994 tavaszán felavattak a Süllysápi Pünkösdi Gyülekezet presbiterévé. Az Élő Víz munkájában is körülbelül egy éve veszek részt. Az ifjúsági vezetés mellett ez a legkedvesebb szolgálati területem. 1995 májusa óta Izraelben dolgozok.

Telegdiné Lakatos Mária

{k1995409}

1949-ben Várongon születtem a család negyedik gyermekeként. Öten vagyunk testvérek, hála az Úrnak, mindnyájan hívők. Imádkozó édesanyám mindig azt mondta: „Nem a világ számára, nem az ördögnek szülem gyermekeket.” Meghallgatta az Úr! (1995. jún 10-én hívta magához a Megváltó, akit mindennél jobban szeretett.)

1957–69-ig Kaposújlakon éltünk, s a mezőcsokonyai gyülekezet vendégszeretetét élveztük szinte minden vasárnap. Áldja meg őket az Úr gazdagon! Ott merítkeztem be 1964-ben. Már 1962-ben határozottan döntöttem, hogy Jézus tanítványa leszek. A felnőttek túl fiatalnak tartottak ahhoz, hogy bemerítsenek, de én azt mondtam: „Akkor is üdvözülni akarok!” Ma is ezt mondom! (Még a felnőttek bizalmatlansága sem szakíthat el senkit – a gyermekeket sem! – Krisztustól.)

1969-ben Süllysápra költöztünk húgommal és egyik bátyámmal albérletbe (hívókhöz). Budapesten a Pénzjegynyomdában dolgoztam mint könyvkötőmester, iparitanuló oktatóként. A süllysápi gyülekezet igazi otthont adott számomra. Tíz évig éltem ott, ugyanennyi ideig voltam a zenekar tagja és a gyermekbibliai kör egyik tanítója.

1979-ben mentem férjhez, és együtt kezdtük szolgálatunkat férjemmel még ez évben Dudaron. Ő mint lelkipásztor tevékenykedett, én pedig mindeneként végeztem a „többi”, amit éppen kellett. A fűtés, imaház-takarítás, utcaseprés, kertgondozás, vendéglátás, bevásárlás, gyermeknevelés stb. is értékes szolgálat az Úr előtt – hiszem és vallom. A mikrofont hagytam másoknak.

Három „császár” gyermekkel – egy leánnyal és két fiúval – áldott meg Alkotónk (valóban áldások!).

1989-ben az Úr jóvoltából és akaratából Kistarcsára költöztünk. Emberileg lehetetlen helyzetben mutatta meg az Ő hatalmát.

„Mind megteszi az Úr, amit akar, mennyen és földön” – és „az Úr számára nincs akadály”, „az Úr ellen nincs tanács”.

Jelenleg a budapesti Agapé gyülekezet tagja vagyok. Az Élő Víz számítógépbe gépelését 1993 szeptembere óta végzem, mivel más munkát keresett az előző gépiró.

A Bibliai Főiskolának is gépelek tankönyveket. Ezt nagyon szeretem, mert így szinte mindig „istentiszteleten” vagyok. Mivel „a betű megöl”, ezért odafigyelek a tartalomra, a lényegre is. Igaz, így lassabban halad a munka, de megéri. Hiszem, hogy most ezt bízta rám az én Munkaadóm. Mindig figyelni akarok rá, és azt tenni, amit éppen kell!

Tfirst Gyula

{k1995410}

Önéletírásokat ösztönösen így szoktak kezdeni: születtem ekkor és ekkor; tehát vagyok, létezem, számoljatok velem.

A mi Urunk egészen másként kezdte: „Én azért születtem és azért jöttem a világra, hogy...” Ezt nehéz lesz a további – rólam szóló – ismertetőben elfelejtenem. Másrészt az életkor, a megtett életút, melyet a születési adatok árulnak el, általában nem annyira a teremtményre,

még kevésbé a Teremtőre irányítja a figyelmet, hanem sokkal inkább a múlt időre figyelmeztet.

„Hatvan felé, hazafelé”, mondták régen az ötvenesek. Tehát: 1935. július 31-én születtem Kispesten. Szüleim pünkösdi hívők voltak, így nem kívülről kerültem a hívők közösségébe, hanem egyszerűen csak ott találtam magam. Persze ez nem volt ennyire egyszerű. Mint gyermek, felismertem, hogy az ember eredendő természete, hajlama mennyire romlott; saját magamnál is tapasztaltam, hogy olyan dolgokra is képes vagyok, melyeket máskor el sem hinnék magamról, vagy szégyenkeznék miatta. Isten így vezetett és segített eljutnom oda, hogy Jézus Krisztust választottam Útitársamként. 1949 januárjában merítkeztem be. Jelenleg a Budapesti Agapé gyülekezet tagja vagyok.

Egyetemi tanulmányaimat a Budapesti Műszaki Egyetemen fejeztem be 1958-ban és villamosmérnöki diplomát szereztem. Ettől az időtől kezdve a korábbi Ganz-Mávag gyárban, majd utódvállalatainál dolgoztam: 1973-ig kutató mérnökként, utána a kutatási osztály vezetőjeként. Jelenleg műszaki tanácsadó vagyok.

Az 1970-es évek elején elvégeztem a Szabadegyházak által szervezett lelkészképző három évét (Fábián Attilával, ifj. Bérces Lajossal és másokkal). Az iskolában más szabadegyházi közösségek fiataljaival voltunk és tanultunk együtt. Számomra ez a három év emlékezetes marad.

Az Élő Víz folyóirattal való kapcsolatom kb. 6–7 éve kezdődött, amikor D. Nagy András testvérral felkerestük Közösségünk vezetőségét, és előadtuk javaslatunkat egy folyóirat indítására vonatkozóan. Akkor még léteztek felsőbb egyházi hatóságok is. Így az ügy késlekedett, egészen addig, amíg már nem volt szükség felsőbb „jóváhagyásra”. Magam – az eltelt öt év alatt – néhány cikket írtam, ami megjelent. Egy alkalommal a saját cikkem kinyomtatott szövegében rendkívül sok hibát találtam. Nem tudom, hogy elkeseredésemben vagy felindultságomban-e, azt az ígéretet tettem, hogy a nyomdába adás előtt vállalom a szövegek átnézését és a hibák javítását (lektorálását). Azóta is minden száma anyaga (részben, vagy egészben) eljut hozzám, és átnézem. Talán ez is valami, amit a saját lapunkért tehetek.

KÖRKÉP

Farkas Balázs itthon • ifj. Kovács Béla

%Farkas Balázs egyike a rendszeresen hazalátogató külföldre szakadt testvéreinknek. A kanadai lelkipásztor jól ismert Közösségünk gyülekezeteiben, szívesen látott vendég a tengerentúlról. Érkezésének hírére megtelnek az imaházakban általában üresen maradó sorok is. Szolgálata, buzgósága magával ragadja hallgatóit. Sajátos kifejezésmódja pedig feledhetetlenné teszi őt. Gyakran más testvérekkel együtt érkezik, akik – hozzá hasonlóan – „tüzesen” hirdetik Isten Igéjét. Ez évben pedig a Jubilance Singers magyarországi turnéján találkozhattunk vele. Májusi ózdi tartózkodása során beszélgettem vele, miközben felesége, June az aznap esti női összejövetelre készült.

– Balázs testvér! Sokfelé ismert vagy az országban, sok gyülekezetben megfordultál, szolgáltál vagy tolmácsoltál. Az elmúlt hetekben pedig a Jubilance Singerssel együtt léptél fel. Légy szíves beszélj magadról, hadd ismerjünk meg jobban!

– 1934-ben születtem egy Miskolc melletti községben, Hernádnémetiben. Katolikus családban nőttem fel. Olyannyira vonzott engem Isten és ez a pálya, hogy Egerbe mentem papnak tanulni. Azonban egy évet sem jártam ott, mert behívtak katonának. Mindez az ötvenes évek derekán történt. 1956 novemberében, amikor sokan mások is elhagyták az országot, egy barátommal együtt én is elindultam a nagyvilágba. 1957 januárjában érkeztünk meg Kanadába, ahol azóta is élek. Torontóban lakunk, az egyik ottani – nem magyar –

gyülekezetnek vagyok a pásztor.

– Közben bizonytalán sok dolog történt veled Kanadában. De hogyan kezdődött, hogy megtértél? Említetted, vallásos családban nőttél fel. Ismerted már akkor Istent?

– Azt kell mondanom, hogy nem. Jézus Krisztust Kanadában ismertem meg, és fogadtam el személyes Megváltómnak. 1959-ben hallottam először bizonyágtételt Jézusról egy Szabó Pál nevű, szintén Kanadában élő pünkösdi testvértől. Ő később egy gyülekezet pásztorává lett. János evangéliumából Nikodémus történetét olvasta fel nekem. Nagyon megragadott, amikor az Úr Jézus arról beszél, hogy szükséges nekünk újjászületnünk. Képzelted, soha nem hallottam még ezt, de még Nikodémust sem! Azt mondtam, ha ez a katolikus Bibliában is így van, akkor ez engem érdekel. Gyorsan megvettem egy magyar nyelvű katolikus Szentírást, mert ő protestánsból olvasta fel nekem, és abban is ugyanazt találtam: „Szükséges nektek újjászületni”!

Akkor elmentem egy katolikus paphoz Bibliával a kezemben, és megmutattam neki, mi van oda írva. „Hát hogy lehet az, hogy nekem eddig erről soha nem szólt senki? Még soha nem hallottam!” A pap bácsi azt mondta, hogy ezek a pünkösdiiek fanatikusok, mindig Bibliával a kezükben járnak, de mi a józan megfontolásra hagyatkozunk.

– De te nem hagyatkoztál arra?

– Dicsőség az Úrnak, nem! Csatlakoztam Szabó Pálékhoz, mert munkát akartunk keresni. 1960-ban Brit-Kolumbiába mentünk, ez ott van a Csendes-óceánnál. Munkát nem akartak nekünk adni, ezért elhatároztuk, hogy három napig böjtölünk, hogy az Úr adjon munkalehetőséget. Böjt közben az Úr megnyitotta a szememet, felismertem, hogy Isten feltámasztotta Jézus Krisztust a halálból, aki az én bűneimért halt meg, és ha megtérek, örök életem van! Bűneim meg vannak bocsátva! Én ezt hiszem!

Ott voltunk a tengernél, és kértem Szabó Pált, hogy merítsen be, hiszen itt a víz, és én be akarok merítkezni. Ő be is merített. Amikor átöltöztem, teljes szívemmel átéreztem, hogy az Úr megbocsátott. Hirtelen előmbe jöttek a nagyobb bűnök, amiket már sokszor meggyóntam, de most azt éreztem, hogy ezek leszakadnak rólam. Érezem, hogy valami nagy súly elvételtem rólam, ami addig nyomasztott. És eltöltött valami csodálatos békesség! Soha azelőtt ilyen nem tapasztaltam!

– *Látomásod is volt, ahogyan már többször hallottam tőled a szövegekről.*

– Igen. Nappal volt, a szemem be volt csukva, de valóságosan láttam, hogy az Úr vitte a keresztet, és közben hátranézett rám. Ekkor még jobban elkezdtem Őt dicsérni és dicsérni. A Szentlélek pedig betöltött dicséret közben. Tudtam, hogy új emberré lettem.

– *Hát ez igazán nagyszerű! Bemerítkezés a tengerben, Szentlélek-kereszttség még aznap! Bizony sokan irigyelhetnek.*

– Olyan boldog voltam, hogy elfogadtam az Urat. Aztán Vancouverben beiratkoztam egy bibliaiskolába, de gyenge nyelvtudásom miatt akkor nem fejezhettem be. Később Torontóba kerültem, ott kezdtem gyülekezetbe járni, és elvégeztem egy bibliaiskolát is. Presbiterként szolgáltam abban a gyülekezetben.

– *Most is ott vagy pásztor?*

– Nem, ez egy másik gyülekezet, amit mi alapítottunk 1974-ben.

– *Beszélgj erről részletesebben! Közösségünkben mi is szeretnénk új gyülekezeteket létrehozni.*

– Úgy kezdődött, hogy a pásztorral megbeszéltük, hogy Nyugat-Torontóban szeretnénk egy gyülekezetet alapítani. A feleségemnek volt erre látása az Úrtól. Tehát a pásztor beleegyezésével és néhány testvér segítségével kezdtük el a munkát egy üzlethelyiségben. A közelben volt egy mosoda, és mivel nyár volt, nyitva voltak az ajtók, és ahogy jöttek-mentek az asszonyok, hallották az evangéliumot. Persze hirdettük az Igét a tereken is. Nagyon jöttek az emberek, másfél év alatt száztízenné lettünk, és új épület után kellett néznünk.

Ez is csodálatos dolog, ahogy rátaláltunk az újabb épületre. Álomban láttam magam egy gyülekezetben. Elkezdtünk keresgélni, és az egyik épületet felismertem, hogy ez volt az

álmomban. Kis zsinagóga volt. Szépen növekedtünk, sokan megtértek. Főleg néger, indiánok és Fülöp-szigetiek. Négy-öt év alatt kinőttük a zsinagógát (150–160 fő). Ismét nagyobb imaház után kellett néznünk, amit meg is találtunk egy régi zsidó könyvtár épületében.

– *Úgy látszik, nem csak bibliai kapcsolatban vagytok a zsidókkal.*

– Igen, érdekes dolog ez. De már kezdjük kinőni a jelenlegi épületet is. Kb. háromszázan vagyunk. Közben önállósodtunk, méghozzá a gyülekezetalapítás kezdetén, de korábbi gyülekezetünkkel máig is jó viszonyban vagyunk.

– Hogyan alakultak ki magyarországi kapcsolataid, hiszen rendszeres látogató vagy az óhazában?

– Én Kanadában tértem meg, így magyarországi pünkösdiakat nem ismertem. Kivéve az idős Chernel testvért, mert amikor hazamentünk a szüleimet meglátogatni, érdeklődtem pünkösdi gyülekezet után, és akkor a miskolci címét adták meg, de ez már jó pár éve volt, még a hatvanas években.

1983-ban az idős Bozsóky testvér néhány hónapig Torontóban volt, és ő hívta fel a figyelmemet arra, hogy menjek Magyarországra is szolgálni. 1984-ben aztán ő mutatott be Magyar testvérnek Miskolcon, Bordás testvérnek Debrecenben, Balogh testvérnek Hajdúsámsonban. Jártam Csetényben, Bakonycsernyén és Dudaron is. Később aztán évről évre visszahívtak. Volt, hogy a presbitereimmel jöttem, vagy a feleséggel.

– *Talán nem mindenki tudja, hogy a kanadai Jubilance Singers együttes általad került Magyarországra.*

– Igen, ez úgy volt, hogy imádkoztam az Úrhoz, hogy ismét Magyarországra mehessek, amikor felhívott Idestrom testvér, az együttes vezetője. Azt mondta, jönne Kelet-Európába és Magyarországra is, de itt nem ismer senkit. Hát így kezdődött a kapcsolatunk 1993-ban. Akkor a debreceni ifjúsági napokon szerepelt először a Jubilance. Azóta már harmadízben tértek vissza májusban. Idei útjukat Chernel András testvér szervezte itthon. Viszont idén első alkalommal mentünk át Romániába, Kolozsvárra. Gulyás testvér ajánlotta az ottani magyar baptista és pünkösdi testvéreket. Csodálatos alkalom volt, a hívogatásra sokan előrejöttek a 750 fős tömegből. Magyarországon voltunk Budapesten, Debrecenben, Pécsen, Szolnokon, hogy csak néhányat említsek. Pesten a Gizella úton és a Sion gyülekezetben is. Jászberényben a missziós sátorban tartottuk az összejövetelt.

– *Több magyarországi gyülekezetet ismersz már. Te messziről jössz, elfogultság nélkül látod az állapotunkat. Milyenek a magyar gyülekezetek?*

– Ami a legfontosabb, úgy tapasztaltam, hogy a tiszta evangéliumot hirdetik. Ez pedig igen lényeges: helyesen hasogatni az Isten beszédét. Mi is erre törekszünk Kanadában.

Van viszont olyan dolog, amit több helyen észrevettem, hogy egy személy csinál mindent. Úgy gondolom, a fiataloknak több lehetőséget kellene adni a szolgálatban, persze megfelelő felügyelet alatt, különben elmennek. Például nagy szükség van dicsőítő szolgálatokra, ezeket át lehet adni nekik. A feleségem nagyon jól tudja ezt csinálni, mégis átengedi az ifjabbaknak. Mint ahogy Timóteus is volt Pál apostollal. Ha tévednek, ki kell igazítani őket, de szárnyukat szegni nem szabad. Voltam Indiában is, de ott is azt tapasztaltam, hogy engedik a fiatalokat szolgálni. Az idősebbeknek ezt be kell látniuk. Hiszen mai világunkban a fiatalok inkább a fiatalokra hallgatnak, mert hogyan növekedne másként a gyülekezet? Én igyekszem mindig szolgálatba állítani őket. Torontóban ők szolgálnak, amikor eljövök; megcsinálom a beosztást, és így minden rendben van otthon.

A másik, amit még mondani szeretnék: nagyobb figyelmet kellene fordítani a Lélek ajándékaira. Nyelveken szólás, magyarázat, éneklés. Ezek mind hasznos dolgok a gyülekezetben.

– *Még egy valamit nem kérdeztem, Balázs testvér. Hogy van a családod?*

– Köszönöm, jól. Feleségem, June egy kedves néger asszony, aki misszionárius családból

származik. Már tizennyolc éves korában gyülekezeteket plántáltak Guayanában, Dél-Amerikában, amelyek azóta is megvannak. Van két lányunk és egy fiunk, mindannyian házasok, és van már négy unokánk is.

– *Köszönöm a beszélgetést az olvasók nevében is. Az Úr áldjon meg titeket, és adja meg, hogy még sokszor hazajöhessenek az óhazába!*

{k1995411}

Simonfalvi Zsoltra emlékezünk • Durkóné Varga Pálma

%, „Szeress és szolgálj, amíg lehet, ki tudja meddig tart életed!”

Az övé, – *Simonfalvi Zsolté* – a Kőszikla gyülekezet lelkipásztoraé 27 évig tartott itt a földi létben.

Szeretett és szolgált, amíg lehetett, amíg tehetett – mindhalálig. Szerette Istenét, Urát, Megváltóját.

Hat évvel ezelőtt adta át életét, jövőjét Istenének szolgálatába. Szerette családját, szüleit, testi, lelki testvéreit. Szerette drága feleségét, a péceli Kurgyis Enikőt, akivel öt és fél évig élhetett boldog házasságban; szerette Petrát, az elsőszülött kislányát és Eunikét, az alig 1 hónapos újszülöttet.

Euniké megérkezésének pillanatát még közös örömként élhették át Enikővel. Pár nap múlva kórházba vonult. Csontvelő átültetéssel műtötték.

A donor Gábor volt – az öccse –, aki Amerikából érkezett haza, ahol tanulmányait folytatja. A műtét utáni 8. napon, június 15-én elérkezett a mindhalálig pillanat. Eddig szerethetett és szolgálhatott.

Mindig megdöbbenő és különösen fájó érzés – mintha az időt jelző óra mutatói visszafelé mozdulnának –, amikor szülők temetik gyermeküket, tanítók tanítványait. Úgy éljük ezt át, hogy zavar keletkezett, felborult a rend. Igen! Az emberi, a racionális rend.

Hitünk szerint a halál egy olyan pillanat csupán, melyen át a mulandóból az örökkévalóba lépünk. Sportnyelven a véghajrá, a célszalag átszakítása, a befutás. Minden ember versenyző, de csak az igazi keresztény a győztes versenyző, mert nem mindegy, melyik pályáról érkezünk a célba.

Zsolt kiváló atléta volt serdülőkorában – első tanítványaim egyike. A futópályán is csodálatra méltóan tudott küzdeni. Akkor a stopperóra megállítása jelezte a győztes befutását.

Tapasztalatból ismerhette Pál apostol igei példáját: „nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába.”

Ismerte a győzelem ízét.

Most teremtője, Ura és Istene állította le élete stopperóráját. A startnál – Zsolt fogantatásának pillanatában – Ő indította el az élet stopperóráját, s a Mester, a hatalmas tréner figyelő, áldó tekintete kísérte e versenyfutást.

A temetés délelőttjén kazettatárunkból családommal együtt megnézhattuk Zsolt bemelegítésének ünnepélyét.

Pécel, 1988. december 29. a dátum. Hallottuk megtérésének bizonyágtételét. Ezen a szép estén édesapja, Simonfalvi Lajos testvér szolgált az Igéből.

„Bemerítelek titeket vízbe megtérésre, de Ő Szentlélekkel és tüzzel keresztel majd titeket.”

A megpróbáltatás, a szenvedés tüzevel is megkeresztel, de Ő tudja a sorrendet, előbb Szentlelkével megerősít.

Ott állt Zsolt fehér ruhájában, boldog mosollyal az arcán a bemelegítő medencében, és ez az ige

hangzott el felette: „Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze.” (2Tim 2,3).

A 3. számú ravatalozó és környéke is kevésnek bizonyult befogadni a tömeget, amely talán gyász-istentiszteletre érkezett, de a sírkertből már dicsőítő istentiszteletről távozott. Hangosítással biztosították, hogy az üzenetet mindenki meghallhassa. Utolsó két énekét, melynek szövegét és zenéjét is Zsolt szerezte a kórházban, testvére, Krisztián énekelte el gitárkísérettel. Isten kibocsátotta vigasztaló erejét, mely mint felhő borította be a jelenlevőket, s változtatta át a temetést minden értelmet felülhaladó békességgé, dicsőítő énekké. Az Isten vigasztalását hirdető feleség, édesanya, édesapa és testvérei, szerettei kórusához csatlakozott az éneklő tömeg felemelt kezekkel.

„*Tied a dicsőség és imádat,*

Felemeljük kezeinket

és dicsérjük szent neved.

Ó hatalmas!

Keze nagy csodákat tesz,

Vele senki nem ér fel.” – énekeltek a sír felett.

D. Nagy Tamás lelkipásztor testvér Énókh életét példázta. Énókh mind apja mind nagyapja életévének csupán az egyharmadát élte.

„És mivel Énókh Istennel járt... Isten magához vevé.”

Az imádkozásra felkért lelkésztestvérek úgy a ravatalozónál, mint a sírnál is megvallották Isten halottat feltámasztó erejét, azt, hogy Istennek megvan a hatalma arra, hogy Simonfalvi Zsoltot most feltámassza az Ő dicsőségének kinyilatkoztatására, de ugyanakkor kérték azt, hogy mindenekben Isten tökéletes akarata valósuljon meg. Isten ajándékozhat olyan vigasztaló hitet szívünkbe, amely hiszi az Ő szavát.

„Az én útaim sokkal magasabbak mint a tieid. Terveim sokkal nagyobbak, céljaim messzebbre nyúlnak.

Minden kérésed ellenére is az én válaszom a legjobb, és a legtökéletesebb *atyai* válasz.

Könyörgő kéréseidben ne te szabj utat, kérni csak így kérj:

„Legyen meg a Te akaratod!”

{k1995412}

Betörés után bemerítés • Durkó Sándor László

Betörték a békési imaházba. Ilyen még soha nem fordult elő itt, ezért az épületet betörésre nem is biztosították. Az ördög – mint tapasztalható – nem alszik, de még csak nem is szundikál, és amíg mások aludtak, addig „munkatársaival” összepakoltatta az elektromos orgonát, magnót, kazettákat, kifeszítették a faliperselyt, tartalmát kiürítették, és mindezt az ablakon keresztül kimenekítették.

A kár több mint 100.000 Ft. Most kíséret nélkül énekelnek Békésen.

1995. június 11-én mégis örömmépe volt a gyülekezetnek. Hat fehér ruhás várta, hogy Jézus parancsát követve bemerítkezhessen. A bemerítő medencét szerencsére nem lopták el.

Mecseki János testvér pedig erre az alkalomra elhozta zenegépeit, melyekkel feledtette az elmúlt napok kellemetlen élményeit.

Az Igét Chernel András ózdi lelkipásztor szólta az Ef 2,8–9 versei alapján. Sok kisgyermekes szülő kérdezi gyermekét nézve, hogy: kire hasonlít ez a gyerek? Chernel testvér születésnapja volt épp, így megvolt az apropó a visszaemlékezésre. Elmondta, hogy amikor édesanyja a szülés után hazament a kórházból, az édesapja megnézte a fiúcskát, gyanút fogott, mert a csecsemőnek nem volt haja, és kezének formája sem hasonlított az övére. Ez nem az én fiam – mondta, és visszavitte az újszülöttet. Így kiderült a turpisság, és megtalálták az igazit, a

hajas, apja génjeit öröklő lapáttenyerű Andrást. Ő már biztosan az én fiam – szorította magához boldog apja. Aki ismerte az édesapát, fiát látva mondhatja, hogy ehhez kétség nem fér. A fiú, apja méltó követőjeként biztatta a fehérruhásokat, hogy ha Isten felé egyet lépünk, Ő kettőt fog lépni felénk. Az alámerítendő érdekes módon pont annyian voltak, mint a márciusban Ózdon bemeztettek, valamint Pécelen pünkösdkor bemeztettek. Ezt a vendégként ott tartózkodó pécsi baptista lelkipásztor Balog Miklós, aki a bemeztetés szolgálatát végezte, felettébb érdekesnek tartotta, mert gyülekezetében is hatan merítettek a közelmúltban. Szerinte nyilvánvaló, hogy Isten nem ragaszkodik a tízes számrendszerhez. Isten kegyelmes, hosszútűrő. Ezt már a fehér ruhás bizonyágtevők mondták. Köztük volt Durkó Lajos és felesége, akik hívő szülők gyermekeiként kimentek a világba, és most nyugdíjas korban, Isten csodálatos kegyelméből visszatértek, mint tékozló fiak az atyai házhoz.

E sorok írója fültanúja volt huszonöt évvel ezelőtt egy beszélgetésnek, prófécianak. Színhely: Békés, baptista temető.

Tömeg, könnyek, a koporsóra zúduló föld hangja, rengeteg koszorú, majd részvétnyilvánítások. Ötvenedik házassági évfordulójuk után nem sokkal a Durkó gyermekek édesanyja, majd édesapja is az Úrhoz költözött. Tizenhárom gyermekük született, melyből tíz érte meg a felnőttkort. Utolsó útjukra már csak hét gyermek kísérte őket, az unokák viszont több mint negyvenen voltak. A hét gyermek közül Miklós a lelki munkában is részt vállalt, de Budapestre kerülve eltávolodott az Úrtól, Lajos fiuk pedig be sem merítkezett. Nagy fájdalom volt ez a szülőknek, sokat imádkoztak gyermekeikért. Az említett beszélgetés az édesapa temetése után hangzott el, amikor Fábíán József testvér, a gyülekezet akkori lelkipásztora ezt mondta a két tékozló fiúnak: Fiúk, én úgy érzem, az Úr engem addig nem hív haza, ameddig szüleitek imája meghallgattatásaként az Úrhoz nem tértek.

Azóta eltelt huszonöt esztendő, a prófécia közvetítője 82. életévét is betöltötte. Az Úr talán ..., nem, mert hitem szerint biztosan azért nem hívta haza, mert a prófécianak be kellett teljesednie.

Durkó Lajos és felesége megtértek, sajnálják az eltékozolt évtizedeket, de tele vannak ambícióval, lelkesedéssel, hogy életük végéig hűségesen szolgálják a kegyelmes Istent. Mentő szeretet van bennük környezetük, gyermekeik iránt. Személyes találkozásuk volt Jézus Krisztussal, megszólította őket, valóságosan hallották a hangját. Újjászületésük után úgy érezték, mintha egy új városba költöztek volna, másnak látták az utcát, az embereket, a gyülekezet is csodálatos emberek közösségévé változott.

Csoda hát, hogy a hozzátartozók, testvérek örömkönnyeket ejtettek; Balog Miklós testvér, a gyermekkori legjobb barát pedig személyesen akarta bemeztetni tékozló barátjából lett „ifjú” lelki testvért? Az alkalomra egy vers is született. Az Élő Víz olvasói először láthatják nyomtatásban a bemeztetésre írt verset, melynek címe: AZ ÚR MEGHALL IMÁT.

Kedves olvasó! Legyen e vers mindenki számára biztatás. Az Úr meghallgatja az imát. Lehet, hogy nem úgy, ahogy mi akarjuk. Mégse restüljünk meg az imában, de a cselekvés idejét és módját bizzuk Istenre!

Az örömnappal, amelyet nem csak Békésen, hanem a mennyben is ülték, feleltette az előző napok betöréssel kapcsolatos gondjait.

A békésiek azt kívánják, hogy az Úr könyörüljön meg a betörőkön, az esetleges tipp adókon, és jussanak bűnbánatra!

{k1995413}

Hinni, de hogyan? • Lejegyezte (szabadon): Durkó Sándor László

Balog Miklós baptista lelkipásztor Békésen, a bemeztetést követően tanítást adott a hitről, különös tekintettel a Sátormisszióra, mikor is olyan emberekkel találkozhatunk, akik

elmondják, hogy miért nem tudnak hinni. Bizonyára mindannyiunk számára ismerősök lesznek a kifogások.

Alapige: Jn 11,25–26.

„Jézus ekkor ezt mondta neki: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is él; és aki csak él, és hisz én bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?”

Add tovább

Hányszor előfordult már, hogy az Igét másnak hallgattuk. Pedig az ott levőknek szól elsősorban az Ige, a jelenlevőkre nézve tehát súlyosbító körülmény, ha nem fogadják be. Az igazi kereszténység egyébként is „add tovább” mozgalom. Amit hallunk, tovább kell adnunk.

Öklözés kesztyűs kézzel

Ugye senki nem gondolta, hogy a legkönnyebb, a legfinomabb sport az öklövívás? Pedig ez az egyetlen sportág, ahol a versenyzők kesztyűs kézzel bánnak egymással. Mindez a gyülekezettel is párhuzamba hozható, ill. csak majdnem, mert ott – jobb esetben – nem egymással öklöznek a testvérek, hanem a lelkész üti – mint a bokszolók edzésen – a homokzsákot, de a homokzsák – és a testvérek – nem ütnek vissza. De a Sátormisszió alkalmain bizony már számíthatunk visszaütésre.

Négy jellemző kifogást hallhatunk a sátorba vagy a gyülekezetbe betérőtől, hogy miért is nem tud hinni.

Kegyelem az I nélküli (I)GAZ-nak

1. Nem vagyok vallásos típus – ezért nem tudok hinni!

Jézus idejében is voltak már vallásos típusú szuperkegyesek – mint ahogy ma is –, ők feszítették keresztre Jézust.

A hit élet és halál dolga, nem valami filozófiai faragvány. Ezért komolyan kell vennünk, és el kell mondanunk a nem vallásos beállítottságú embereknek, hogy Jézus nem az igazakért jött, hanem az I nélküliekért, azaz a gazokért. Ha nem vagy vallásos beállítottságú, akkor Jézusnak való vagy!

Jézusnál hit = akarat

2. Nem tudok hinni, mert nem is akarok!

Ugye, ha nem akarunk valahová elmenni, akkor ezt nem így mondjuk? Hanem: Sajnos, nem tudok elmenni. Miért nem tudunk hinni? Mert nem is akarunk! Tudjuk, hogy akkor egész életvitelünket, életünket meg kellene változtatni.

Egy lelkész valakit megkérdezett: Ha minden érvedet megcáfolom, megtérsz? Nem biztos – volt a válasz.

Jézus sírt Jeruzsálem felett: Jeruzsálem! Jeruzsálem! ... Ti nem akartátok! Jézus szókincsében a hit és az akarat azonos!

Aki nem akar hinni, annak nem is kell. Régen a bemelegítőktől megkérdezték: Nem lélekfárasztó agitációk eredményeként döntöttél-e így? Mert Isten követés önkéntes. Akarsz Isten nélkül élni? Lehet, szabad! De ne feledjük, a kegyelmi időnek nem mindig a halállal van vége, hanem előfordulhat, hogy előbb. És akinek a halállal, neki sem biztos, hogy adatik előtte néhány perc élete rendezésére.

Születésnapokon azt szoktuk mondani: Isten éltesse! Egyedül Isten naponta megújuló kegyelme tud bennünket e Földön éltetni. A pokol az a hely, ahol végleg megszabadul az ember Istentől.

Menetrendben is hinni kell

3. Én annyi mindent megéltem, hogy egyszerűen nem tudok már hinni!

Az ilyen ember azt mondja, hogy semmiben sem tud hinni. Pedig ez nem igaz. Úgy fekszünk le, hogy előkészítjük a ruhánkat; hisszük, hogy reggel felkelünk. Hiszük, reggel a Nap is felkel. Hiszük, menetrend szerint jön a busz, a vonat. Hiszük, hogy a boltban pénzünket elfogadják, a gyógyszer arra jó, amire felírták, és még sorolhatnánk, mennyi mindenben kell hinnie az ilyen „hitetlen” embernek.

Lelkészek – útjelző táblák

4. Valakiben, valamiben, valamin megbotránkoztam – ezért nem tudok hinni!

Ha megkérdezzük az ilyen embertől, hogy: szerinted Jézus hazudott? Hát azt nem mondanám... – hallhatnánk a választ. Mire hivatkoznak konkrétan az emberek?

A papra, vagy lelkészre, aki egy nővel lelépett, vagy különböző rejtélyes nőügyei vannak, vagy más esetben az egyház pénzével kereket oldott. Pedig a Bibliában sehol nincs leírva, hogy a lelkészek miatt kell megtérni.

Egy lelkész felajánlotta, aki kéri, kiállít részére egy olyan igazolást, mely tanúsítja, hogy az illető miatta nem tért meg. Ezt majd az utolsó ítéletkor fel lehet mutatni. Még eddig senki nem kérte az igazolást. A lelkészek csupán útjelző táblák! Mutatják az utat a menny felé. Legyen annyi eszünk, mint a tyúknak, és keressük meg a törek között az értékes szemet!

Jézus mondta, hogy amit a farizeus mond, azt tegyük meg, de amit cselekszik, azt ne cselekedjük. Cselekedetéért ő elkárhozhat, de te, ha nem cselekedted ugyanazt, üdvözülhetsz. – Mint az előzőekből kitűnik, a hittel kapcsolatos kifogásokat az ördög jól csomagolja és tálalja, de azok mondvacsináltak. Az Ige szerint a hit hallásból van. Ha valaki akarja hallani az Igét, hitre juthat, mert még tart a kegyelmi idő.

Legyünk a Sátormisszió, gyülekezetünkben, környezetünkben a menny felé mutató útjelző oszlopok!

BIZONYSÁGUL

Isten helyreállította az életemet • Székely Ernő (Pécel)

Vetés

Nagyon fiatalon, 14 évesen kikerültem a „nagybetűs Életbe”, nagyrészt annak következtében, hogy édesanyám és a nevelőapám elváltak. Nem igazán tudtak ebben az időben figyelni rám, s én ezt ki is használtam, egyre gyakrabban maradoztam ki otthonról. A barátaim valamennyien idősebbek voltak, ami nekem nagyon imponált, s mivel nem volt egészséges példaképem, sodródtam velük az élet egyre veszélyesebb labirintusában. Édesanyám próbált nekem segíteni, hogy normális szakmám, életfelfogásom legyen, de nekem többet jelentettek a barátaim, a csavargás, a lányok, a pénz, a kaland, egyszóval mindaz, amibe az emberek közül olyan sokan beleszömrölnének.

Szakkunaképző iskolába jártam, de fél év után minősíthetetlen magatartásom miatt abba kellett hagynom a tanulást. Az iskolával felhagyva elindultam, hogy az előttem levő „élelcélokot” megvalósítsam. Mivel pénzem ehhez nem volt, s dolgozni nem akartam, így egyéb pénzszerzési lehetőségek után kellett nézmem. Ebben tapasztaltabb, idősebb barátaim „önzetlenül” segítettek. Kezdetben áruházi lopásokból és idegen autók fosztogatásából tartottuk fenn az akkor még szerény igényeinket, később már a betöréses lopásoktól sem riadtunk vissza. Néha megpróbáltam kitörni ebből az életformából, de sikertelenül. Ezek voltak a magam irányította élet elvetett magjai.

A legrosszabb ezután következett: 19 évesen bevonultam katonának, s a leszerelésem előtt pár hónappal megtudtam, hogy édesanyám halálos beteg, leukémiás.

Aratás

Amit ezután learattam, az az előbbieket egyenes következménye volt: Először az, hogy lelkileg teljesen leépültem, nem érdekelt már semmi és senki. Minden ellen lázadtam, ami arra mutatott, hogy meg kellene változnom. Igazi jó barátaim nem voltak, csak egy „alak”, egy bábu voltam, amit mindig annak megfelelően alakítottam, amint a körülöttem levők elvárták. Szeretet nélkül éltem, üressé váltam, képtelen voltam rá, hogy értelmes dolgokat alkossak. Csak romboltam, és nem gondoltam arra, hogy ezzel hány embernek taposok az életébe, és teszem azt pokollá.

Mikor leszereltem, kiderült, hogy a barátok csak addig voltak barátok, amíg a balhék tartottak, mert csak egy valaki várt rám és örült velem közülük, mikor hazaértem.

Nemsokára édesanyám meghalt. Akkor éreztem először azt a borzasztó magányt, félelmet és elkeseredettséget, amit azután még számtalanszor.

Életem lelki és anyagi csődjének következménye, „rothadt gyümölcs”, amit learathattam, a pánikbetegség lett.

180°

Egy alkalommal akkori barátnőm (most a feleségem) meghívott egy családi összejövetelre. Ott hívő keresztényekkel találkozhattam. Eleinte ellenállás volt bennem, de végül elmentem, és olyan dolgokat tapasztaltam, amiket máshol, eddigi életemben még soha. Szeretetet láttam és éreztem bennük. Kitűnt, hogy az ő életüknek van értelme, tudják, hová tartanak. Ez az, amit én nem tudtam, hiányzott az életemből, s ez volt az, amit mindig is kerestem. Elmondták, hogy ezt Jézus Krisztus hozta az életükbe, aki azért halt meg, hogy az elrontott életünket helyreállítsa, hogy a bűneinket megbocsássa, hogy testi és lelki betegségeinket meggyógyítsa, ha mi is úgy akarjuk.

Valahol éreztem, hogy ez igaz lehet, mégis ellenálltam, nem engedelmeskedtem, hanem próbáltam tovább élni az eddigi korlátok nélküli életemet. Amikor azonban a pánikbetegségem olyan stádiumba érkezett, hogy nyugtatók és kedélyjavító gyógyszerek nélkül már a közértbe sem mertem lemenni, beláttam, hogy nincs más út, mint hogy elfogadjam Jézus segítségét. Keresni kezdtem Őt, és egy keresztény összejövetelen megéreztem, hogy Jézus Krisztus valóságos, élő személy, aki képes megváltoztatni az életemet. Hátat fordítottam a múltamnak, és Jézus felé fordultam, aki eltörölte a bűneimet.

Új élet

Amint Jézust elfogadtam, folyamatosan gyógyultak be lelki és fizikai sebeim, anyagi helyzetem is rendeződött. Éreztem, hogy valaki áll mögöttem, akihez tartozom, s Vele már igazán értékes dolgokra leszek képes. Először a dohányzás rabságából, majd a pánikbetegségből szabadultam meg. Újra kezdtem az iskolát, majd megnősültem. Isten helyreállította az életemet, Rábízta magam, Ő gondot visel rám, és szeret.

Kedves Barátom!

Ha úgy érzed, hogy neked is szükséged van Jézus Krisztusra, fogadd el Őt, és megváltozik az életed.

Ő azt mondta: „Aki hozzám jön, semmiképpen el nem küldöm.”

{k1995414}

Egy látogatás öröme • Nagyné Fábrián Éva

Gyülekezetünk legidősebb tagja Marczinkó Mihály bácsi. Idős kora és mozgáskorlátozottsága miatt már hosszú ideje nem tud részt venni istentiszteleti alkalmainkon, ezért nagyon örül egy-egy testvéri látogatásnak.

E találkozások nekünk, látogatóknak is örömet jelentenek. Nincs tele panasszal, béketűrése, derűje a biznyság erejével hat. Örömmel énekel és imádkozik velünk együtt. Érdeklődik a gyülekezetéről, az ismert és számára már ismeretlen testvérekről, a megtérőkről. Ottlétünkön nem a sajnálat, a részvét hangja szólal meg bennem, hanem a hála Isten felé érte, hogy megöregedve, vakon és nagyothallva ugyan, de mégis boldog, Istenben örvendező életet tud élni. Beteljesedve látom benne a 92. zsoltár egyik ígérését: „Még vén korban is gyümölcsöznek, ... és zöldellők lesznek.”

Miért van szükségünk Jézusra? • *Szücs József*

Emberi életünk során nagyon sok szükséggel találkozunk. Ezek legnagyobb része testi szükség: evés, ivás, pihenés, kikapcsolódás, öltözködés, tisztálkodás, egészség. Vannak magasabb rendű ún. lelki szükségleteink is: legyen értelme az életünknek, boldogok, megelégedettek legyünk, szeressenek és elfogadjanak bennünket.

Legkínzóbb szükségérzetünk pedig valamilyen módon a bűnnel kapcsolatos: – Szükségünk van arra, hogy megszabaduljunk bűnös vágyainktól és szenvedélyeinktől.

– Szükségünk van arra, hogy megszabaduljunk az elkövetett bűnök utáni büntudat marcangoló érzésétől.

– Bizonyosságra lenne szükségünk, hogy ezekért a tetteinkért később senki sem von felelősségre, vagy legalább elfelejteni szeretnénk azokat.

– A halál, mint a bűn következménye, minden ember legfőbb problémája. A halálfélelem miatt szükségünk van az életre, ami a síron túl is tart (vagyis az örök életre), vagy legalább arra a megnyugtató tudatra, hogy a halállal mindennek vége.

De miért van szükségünk Jézusra?

Ez a világ arra van berendezkedve, hogy testi szükségleteinket a lehető legtökéletesebb módon kielégítse, lelki szükségünkre tüneti kezelést adjon, a bűnnel kapcsolatos szükségünkeket pedig elfelejttesse.

Egyedül Jézus az, aki belülről kezdi a megoldást. Lényünk legmélyének kínzó kérdéseit kezdi megoldani először. Majd kifelé haladva egyedüli és tökéletes választ ad életünk minden területének szükségünkeire.

Isten válasza az emberiség problémájára: Jézus Krisztus. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

Jézus, Isten Fia azért halt meg 2000 évvel ezelőtt a kereszten, hogy kifizesse bűneink árát (megszabadítson tőlük és megbocsássa azokat), és örök életet adjon. „Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (Róm 6,23).

Jézus feltámadt a halálból, és Isten jobbjára ült, ahol ítélni fog eleveneket és holtakat.

Isten a maga részéről mindent megtett érted, most már rajtad a sor!

1. Istennek nem hazudhatsz. Hozzá csak őszinte szívvel lehet közeledni. Be kell ismerned, hogy bűnös vagy, és a bűneiddel képtelen vagy bármit is kezdeni. „Mindenki vétkezett és híjával van az Isten dicsőségének” (Róm 3,23).

2. Hinned kell, hogy Jézus személyesen a te bűnödért szenvedett és halt meg, és feltámadt a megigazulásodért. „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint” (1Pét 3,18).

3. Kérned kell Istent, hogy bocsásson meg neked, és adjon új és örök életet.

Miután ezt imában elmondod, hittel el kell fogadnod mindezt. „Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik” (Mt 7,8). Hogyha ezt megtetted, akkor érzéseidtől függetlenül Isten gyermeke vagy.

Ahhoz, hogy a lelki életben fejlődj, három dolog szükséges.

- Olvasd a Bibliát, hogy megismerd belőle Isten akaratát az életedre nézve!
- Beszélj Vele imádságban minden nap, hogy letehesd terheidet, és erőt kapj Tőle!
- Légy hűséges tagja egy gyülekezetnek, ahol megélheted a testvéri közösséget!

Ha ennek az üzenetnek hatására döntöttél Jézus mellett, kérünk, írd meg ezt szerkesztőségünk címére!

VILÁGABLAK

Galilea és Názáret – 2. rész • Szűcs József

Miután búcsút vettünk Jeruzsálemtől, csoportunk észak felé utazott Galileába.

Galilea a kopárabb Júdeával ellentétben sokkal szelídebb képet mutat. Sokkal több a megművelt földterület, általában jóval zöldebb a táj, a hegyek sem olyan csupasz sziklák, mint délen, hanem kevésbé meredek, és jóval több a fa. (Összefüggő erdő ugyan itt sincs, mivel a 400 éves török uralom alatt a törökök minden fát kivágtak. 1947 után valóságos nemzeti mozgalom indult azért, hogy Izrael területén minél több fát ültessenek.) Itt található Izrael két legtermékenyebb mezőgazdasági területe, a Jezréel-völgy és a Jordán völgye. Izraelnek ezen az északi részén sokkal több a víz. Innen ered a Jordán-folyó, és itt van Izrael legnagyobb természetes víztárolója, a Genezáreti-tó. Aki ezen a területen a vízkészleteket birtokolja, az az életet tartja a kezében. Nem véletlen az a politikai csatározás, ami a Golán-fennsík hovatartozásáért folyik. Izrael vizeinek nagy része innen, a Hermon hegyről ered. Történelmi emlékekben is igen gazdag ez a táj. De mielőtt az újszövetségi helyeket végiglátogatjuk, autóbuszunk előbb Haifa felé veszi az irányt. A Kármel hegy tetején állunk meg egy rövid pihenőre. Az Ószövetség egyik legnagyobb prófétája, Illés tüzet kért az égből ezen a helyen, hogy bebizonyítsa, az Úr az igaz Isten. A kármeliták közössége úgy tartja, hogy a nagy próféta itt a hegyen élt egy barlangban. A barlang fölé épített templomot csoportunk is megtekintette. A hegy tetejéről csodálatos kilátás nyílt Haifára, erre a Földközi-tengeri kikötővárosra, és a tenger mentén egészen Akkóig, a kereszteslovagok városáig lehetett ellátni. Estére érkeztünk Názáretbe, abba a városba, ahol Jézus gyermekkorát töltötte. A Szt. Gabriel Hotel, ahol megszálltunk, egy kolostorból lett átalakítva szállodává. Másnap innen indultunk a város nevezetességeinek megtekintésére. A legnagyobb templom a városban az Angyali Üdvözlés temploma. A hagyomány úgy tartja, hogy itt állt Mária háza, és itt hangzott el Gábrriel angyal üdvözlése és kijelentése a Messiás születéséről. A templom falát különböző országok által adományozott képek díszítik. A jobb oldalon ott látható Magyarország ajándéka is. Nem messze innen a szomszédban egy jóval szerényebb templom található. Itt volt valamikor József háza és ácsműhelye. Izraelben megfigyelhető, hogy sok templomot építenek valamilyen barlang fölé. Így van ez József háza esetében is. Ha igaz a helymeghatározás, akkor ez a barlang volt közel 30 évig Jézus lakóhelye. A görögkeleti egyház úgy tartja, hogy a nevezetes híradás egy kútnál hangzott el. Mária kútja Názáret egyetlen természetes vízforrása; közelében található az ő templomuk.

Meg kell említeni még a Názáreti zsinagógát, ahol Jézus egyik első prédikációja hangzott el Ézsaiás 61. része alapján. A hatás olyan döbbenetes volt, hogy a város férfiai le akarták lökni Jézust arról a hegyről, amelyen Názáret épült.

Názárettől csak egy órányira van Tibériás, Galilea fővárosa. A várost Heródes Antipás építtette, és Tibérius római császár nevére nevezte el. Jézus valószínűleg nem járt ebben a városban.

Turistacsoportunk Tibériás kikötőjében szállt hajóra, miután megkóstoltuk a Genezáreti-tó környékének legnevezetesebb ételét, „Péter halát”. A tó közepén egyszerű, de mégis megható

istentiszteletet tartottunk. Pataky testvér Igét olvasott, imádkoztunk, és elénekeltük többek között a „Kéklő tengernek partján...” kezdetű éneket.

A tó körüli bibliai helyszínek hitelességéről még folynak viták, mindenesetre a vízfelszín látszik az egyetlen olyan pontnak, ahol Jézus biztosan „járt”. A turisták legnagyobb bánatára ide még egyetlen egyháznak sem sikerült templomot építeni. A tó egyébként 200 méter mély. – Tabqha a kenyérszaporítás helyszíne. Ebben a templomban található az az 5. századi bizánci mozaikpadló, aminek formája az egyik legkedveltebb emléktárgy a turisták körében.

Körülbelül 1 km-re van innen az a hely, ahol a hegyi beszéd elhangzott. A nyolcszögű templom minden oldala egy-egy boldogmondást szimbolizál. A hegy és a tó között egy olyan természetes völgy, teknőszerű mélyedés van, amelyben még a gyenge szél is felerősödik, és a hangot felerősítve veri vissza a víz tükréről. Nem biztos, hogy ez a hiteles magyarázata annak, hogy Jézus eme nagyszerű prédikációját hogyan hallhatta ötezer ember egyszerre. A szél erősségére mindenesetre jellemző, hogy a tónak ezt a részét előszeretettel használják a szörfösök. Kapernaum, „Jézus városa” jelenleg nem lakott település. Kizárólag turisták látogatják Péter házát, és a fölé épített templomot, továbbá Jézus korabeli zsinagóga romjait. Talán megemlítem még, hogy egy rövid időre megálltunk a tó déli csücskénél, a Jordánnál. Aki akart, megtisztulhatott benne, vagy éppen emlékül megtöltött egy üveget.

Másnap, mielőtt elindultunk volna délre, a Negev sivatag felé, még elmentünk Akkóba. Bibliai vonatkozású hely nem található itt. Ez a város volt a kereszteslovagok utolsó palesztinai erődítménye. A török időkől származó városfalakon kívül még egy igazi karavánszerájt is megnézhattunk.

Összegzésképpen az a gondolat erősödött meg bennem a sok templomlátogatás után, hogy Jézus Krisztus ma mennyire nem kézzel csinált templomban lakik. Sokan képesek nagyon sok pénzt kiadni azért, hogy egy eléggé bizonytalan hitelességű ún. szenthelyet meglátogassanak. Vagy járt ott Jézus, vagy nem, és egyébként is, az 2000 évvel ezelőtt történt. Ugyanakkor nekünk, hívőknek az a kiváltságunk van, hogy Jézus Krisztus bennünk él a Szentlélek által. Mindennap beszélhetünk Vele. A mi testünk a Szentlélek temploma, egy igazi szenthely, ami Isten számára sokkal fontosabb, mint Izrael összes temploma együttvéve.

Ezek a gondolatok foglalkoztatnak, amíg robog velünk az autóbusz a sivatagon át Eilath felé. És az, hogy Isten számára miért is fontos Izrael. Úgy gondolom, nem a történelmi emlékhelyekért, hanem azokért az emberekért, akiket a négy égtáj felől ide összegyűjtött. A próféciák kezdenek beteljesedni, a puszta termőfölddé válik. Izrael egy hatalmas méretű csatornát akar építeni a Vörös-tengertől a Holt-tengerig, mellyel a sótalánítás után az egész sivatag öntözését meg tudják oldani. Ugyanakkor a békekötés is egyre közelebbinek látszik. Egyiptommal és Jordániával már megtörtént, Szíriával most folynak a tárgyalások.

Jeruzsálemben az ásatások során megtalálták a templom igazi helyét a Sziklamecsettől délre. Szóval izgalmas dolgok történnek itt az Ígéret Földjén, ugyanakkor az emberek – a néhány vallásos zsidó kivételével – nem hisznek atyáik Istenében. Nincs más vágyuk, mint békében és jólétben élni.

De ez a nép mégis Isten felé fog fordulni, és felismerik majd Jézus Krisztust, mint az igazi Messiást. Erre Isten Igéje a garancia.

Hogy miként fog ez megvalósulni, azt ma még nem látjuk tisztán, de az idő egyre közeledik. Éppen ezért hadd fejezzem be most egy 2700 éves prófétai figyelmeztetéssel!

Úgy hiszem ez az Ige a testi és lelki Izraelre egyaránt vonatkozik.

„Azért hát ekképpen cselekszem veled Izráel. Minthogy pedig ekképpen cselekszem veled, készülj Istened elé, oh Izráel” (Ám 4,12).

{k1995415}

Romváros

{k1995416}

Sirályok a Genezáret tó felett

IFJÚSÁG – MISSZIÓ

Balczó András világ- és olimpiai bajnok öttusázó – a sátorban • *Durkó Sándor László*

{k1995417}

A Sátormisszió első állomásának első estjén a meghívott vendég a hosszú éveikig világszerte ismert Balczó András öttusázó volt.

Elmondása szerint közel 900 helyen tartott már élménybeszámolónak álcázott evangélizációt, de sátorban először.

A május 16-i este Pécelen sokak számára felejthetetlen, mert evangélizációs alkalom volt itt a javából. Egy középkorú úr félidőben nagy dérrel-dúrral fel is állt, bekiabálva, hogy ő nem erre számított, nagyot csalódott az előadóban, és tüntetőleg kivonult.

Meghűlt mindenkiben a vér, de Balczó rutinosan, kiváló pszichológiai érzéssel oldotta fel a konfliktushelyzetet. Megköszönte a távozó eddigi részvételét, és elnézést kért tőle, hogy a lelki értelemben vett sörétes puskájával történt lövöldözés barátunkat szíven találta. Ígérte, imádkozni fog érte, és azt is, hogy a testvérek a belépti díjat – az esten való részvétel természetesen ingyenes volt – az ajtónál visszafizetik. Nem sértődött meg, azt mondta, hogy az ilyen megnyilvánulásokra fel kell készülni, ő már úgy megedződött, hogy megsérteni csak bicskával lehet.

Hite vesztetten

Balczó édesapja evangélikus lelkész volt. 18 éves koráig a családdal Nyíregyházán élt. Ekkor úgy gondolta, hogy Isten nem létezik, az öregek találták ki. Budapestre költözött, a Csepel SC-ben sportolt. 1962. július 1-én a Duna-parton sétált, amikor közeledett a vízben egy csónak, majd a csónakos ember meglátva őt, odakiáltotta, hogy „most telefonáltak, apád meghalt”. Apja 55 éves volt, semmiféle halálos bajáról nem tudtak. A hírt követően lelke mélyére becsapódott a felismerés, hogy Isten mégis létezik. Hogy hol? Templomban, vagy néha kijön onnan? Az elszámolás naponta történik, vagy átlagban? Nem tudta, csak lelke mélye ráérezett, hogy Isten van.

Öt világ- és négy olimpiai bajnoki aranyérem

Élete gyökeresen mégsem változott meg, élte a sportnak szentelt életét. Megnősült, majd elvált. Rendszeresen járt külföldre, és mint az átlag sportoló, ő is csempészett. Lebukott, de hírneve mindig megvédte. Öt világbajnokságot nyert egymás után, és ezzel sportágában olyat produkált, amit előtte még senki. Mégis úgy érezte, kielégítetlen. Megijedt, eddig azt hitte, a győzelemtől függ a boldogsága. Kereste, hogy hol lehetne energiát találnia. Bibliát is olvasott, és megragadta Jézus egy mondata: „Aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt” (Mt 16,25).

Ez ige kapcsán jött rá, hogy fel kell adni a „mindenárónvalóságot”.

1973-ban, 35 évesen hagyta abba a versenyzést. Az utolsó tíz évben nem volt edzője, ezért saját maga készítette edzésterveit.

Döntés

Sokszor kellett nehéz döntéseket hoznia saját jövőjével kapcsolatban is. Jó döntést nem úgy tudunk hozni, ha a fejünket törjük, mert nem feltétlenül az a jó döntés, ami haszonnal kecsegtet. A döntéseinkre kérnünk kell Isten áldását, tudakolnunk akarátát, melyet megmutathat a körülmények alakításával, és lelkünkben is érezhetjük – ha az megnyugszik –,

hogy Isten akaratában vagyunk.

Mint a sötétben a villám fényénél látjuk a templomtornyot, és tudjuk merre kell menni, így Isten vezethet ilyen lelki villámlás által is.

Fontos, hogy tudjuk megkülönböztetni, mit „kell”, mit „lehet”, és mi „tilos”. *Lehet*: amit Isten megenged, hogy tegyék. *Tilos*: amit Isten tilt, nem enged. *Kell tenni*: ami Isten akarata, elhívása, célja.

Hívták külföldre is, de ő ilyen lelki villámlás által érezte, hogy itthon kell maradnia. E döntés után lelki békesség, derű töltötte el. Próbálkozott sportvonalon elhelyezkedni, de olyan helyzete lett volna, mint annak, aki kerékpárversenyen szeretne indulni, de nem adnak neki kerékpárt.

Megalkuvás ≠ kompromisszum

Nem volt kedve elvtelen megalkuvásokat kötni. Meggyőződéséhez ragaszkodott, úgy a sportra mint hitére vonatkozóan. Ne keverjük mi se össze a megalkuvást a kompromisszummal! A megalkuvás azt jelenti, hogy lemondunk elveinkről, meggyőződésünkről, a kompromisszum pedig, hogy a saját érdekeinkről mondunk le. Kósa Ferenc készített vele egy filmet, melyet 1977-től mutattak be a mozikban, címe: Küldetés. Már e filmben is volt lehetősége, hogy hitéről beszéljen – akik látták, emlékezhetnek rá –, de a film kapcsán rendezett filmankétokon közvetlen kapcsolatba kerülhetett az emberekkel. Országszerte sokan ismerik, így megszerzett vagy „kifenekelt” neve vonzza az embereket. Úgy érzi, hogy nem a hívőkhöz, hanem a hitetlenekhez kell mennie, mert az ő értékrendjük szerint ért el sokat.

Teljes, tiszta szívvel élni

1975-ben, 37 évesen ismét megnősült. A leánykérés Kosztolányi Dezső: Akarsz-e játszani? versének elszavalásából állt. E versben van, hogy „Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni?” A leány igent mondott. Boldogan, Isten ajándékaként vállalták gyermekeiket. Az asztal körül ma tíz gyermekükkel foglalnak helyet, a legidősebb 19 éves.

– Balczó András nyugodtan, de lenyűgözően beszélt. Mondandóját többször félbe kellett szakítania, mert az egyetértés jeleként sűrűn felcsattant a hallgatók tapsa. Amikor Istenről, Jézusról beszélt, arca átszellemült, szemei csillogtak. Élete legnagyobb élményeként nem a világbajnoki aranyérmeket, hanem a Jézussal való személyes találkozást említette. Egyszer álmában találkozott Jézussal. „Ha ez az élménye is ilyen felejthetetlen, akkor vajon milyen csodálatos lesz a szemtől-szembe való találkozás?”

Partizánból Isten hivatásos harcosa

1978. nov. 16-án egyik templomban hallgatta Isten Igéjét. Mondandója végén a lelkész felhívta hallgatóit: „aki Jézust személyes Megváltójának választja, jöjjön előre”! Tudta, itt az idő, és ez az a hely, ahol színt kell vallania. Nem volt könnyű, hisz jónéhányan ismerték. A karzatról sírva ment előre. Amint előre ért, tudta, hogy státusa megváltozott Istennél. Addig Jézusért, mint partizán küzdött, ettől kezdve mint reguláris van bejegyezve. „Egyenruhát kapott.”

Istennek életünk minden pillanatában szolgálnunk kell. Jézus mondja: „Vele vagyok minden napon...” Ha Vele együtt vagyunk, akkor mindent együtt is kell csinálnunk. Nem elég a gyülekezetbe eljárogatni. Minden nap meg kell tudakolnunk, mit akar, hogy cselekedjünk. Jézus nem azt ígérte, hogy a papokkal, lelkészekkel lesz csak, vagy ha gondunk van, akkor hívjuk fel telefonon... Ő velünk van!

Jézus nevének ereje

Isten kedvét kell keresnünk akkor is, ha kinevetnek minket. Egy királyságnak vagyunk az

alattvalói. Tudnunk kell tehát, hogy mit kell tennünk, mit kellene elkezdenünk, abbahagynunk, visszaadnunk. Ennek a királyságnak Jézus kereszthalála által lehetünk a polgárai. Ne szégyelljük hát Jézus nevét! Mondjuk ki bátran! Jézus senkit nem küld el. Kérnünk kell Őt, mert sok dolgot azért nem kapunk meg, mert nem kérjük. Ő nem erőszakoskodik. Gondolkodj el rajta, mert lehet, hogy te is akadály vagy az ébredésnek! Beszéljünk Jézusról és evangéliumáról tisztán. Jézus nem azt mondta, hogy úgy beszéljünk, hogy senki meg ne sértődjön. A gyülekezet sem kivétel, ott is figyelniünk kell beszédünkre. Ne hatalmasodjon el a „mi tolvajok vagyunk, mi értjük” elv. Ne használjuk feleslegesen a „kánaáni nyelvet”, se a személyes névmásokat.

– Balczót hallgatva megerősödött bennem, hogy ennek az embernek küldetése van, e küldetésben járja a városokat, falvakat. Ebben a küldetésben járt Pécelen is, és bizonyára azóta már több helyen.

Lórúgás ≠ a szúnyogrúgással

A lórúgást nem lehet összetéveszteni a szúnyogrúgással – figyelek ismét szavaira. Sámuel Isten Isaihoz küldte. Pedig volt király Izráelben. Micsoda erős belső hangnak kellett szólnia Sámuelhez, hogy elmenjen. Milyen érzése lehetett a prófétának, amikor Isai fiai elvonultak előtte, és egynél sem szólalt meg a belső hang? Jöhettek a kétségek, hogy tévedett. Pedig gyönyörű, daliás fiúk vonultak el előtte, szemre bármelyiket lehetett volna királlyá választani. De Isten azt mondja, ne azt nézzük, ami a szemnek látható. Mikor kiderül, hogy van még egy fiú, Dávid, akkor Sámuel is megkapta a belső „lórúgást”. Ez az, amit nem lehet összetéveszteni a szúnyogrúgással.

6 millió gyilkosság

Balczó az abortuszellenesség egyik legnagyobb szószólója. Ötven év alatt Magyarországon 6 millió abortuszt hajtottak végre. Ennyi gyilkosságot követett el a nemzet, hisz már a magzat is élet. Kérdemelte ez a nép is a hetven éves babiloni fogságot. Olyan rossz a helyzet, hogy ennél – bármit próbálunk is – már minden csak jobb lehet.

Balczó András szerint a múltért bűnhődhet a nép, de a jövőért nem. A múltért és jövőért egyedül Jézus bűnhődött. Ezért a himnuszt úgy szokta énekelni, hogy „Mebűnhötte már JÉZUS a múltat és jövőt”. Jézus tud csak megbocsátani nemzetünknek. Imádkoznunk kell tehát, hogy Isten ítélete ne sújtsa le a magyarságra. Miből lesz a fény, az erő? Ha a konnektor két pólusába (a nullába és a fázisba) bedugjuk a lámpa vagy gép vezetékét.

Nulla + fázis = erő

A nulla én vagyok + fázis (isteni Szentháromság) = erő (engedelmességünk függvényében Isten megnyilvánulásai).

Találó és kifejező ez a példa, mely frappáns zárszó is. Összecseng Jézus szavaival a Mt 25,31–46-ban. Isten a fázis, önmagát adja a szolgálathoz (szomjúhozó megítatása, éhező megejtetése, jövevény befogadása stb.), mi pedig a nullák, de rajtunk keresztül áradhat a szeretet, öröm, békesség, áldás, erő.

A Balczó estről távozóban éreztük Isten erejének a többszörös világ- és olimpiai bajnokokon keresztül történő kiáradását. Akinek igazán lenne mivel dicsekednie, az most Pál apostol szavai szerint Jézusban dicsekedik. Nehezen oszlott a hallgatóság, bár most azzal sem lehetett ijesztgetni egymást, hogy majd az utolsó zárja az ajtót, mert a sátoron nincs ajtó. Mindenki kezet akart fogni a bajnokkal, Jézus bajnokával.

Én is sorra kerültem. Bemutatkozásomat követően azonnal tollat ragad, hogy röviden, de nagy szeretettel köszöntse az Élő Víz olvasóit.

{k1995418}

...Jézussal minden reményen túli kapcsolatot kívánok az Élő Víz olvasóinak: Balczó

András...

Tanévzáró a Bibliai Főiskolán • Kovács Zoltán

Hát ez is eljött! – mondják a kisdíákok, amikor elkezdődik a várva várt vakáció. Hát ez is eljött, amikor az első diákok megkapják a diplomájukat a Főiskolánkon – mondhatják a pünkösdi hívők. Hát ez is eljött! – mondhatnák a végzett hallgatók és az alsóbb évfolyamosok, de ők valami mást mondanak: „Pár hétig otthon voltam, és rájöttem, hogy jobb volt nekem itt, a Bibliaiskolán” (Lukinity György). Az idén végzett hét hallgatóban is vegyes érzések kavarnak: az elért eredmény feletti öröm és az „életbe” indulás izgalma vegyül a szép emlékekkel és az alma materbe való visszavágyódással. A legerősebb érzés mégis a hála Istenünk felé, aki megsegítette őket az eddigi úton, és akinek a tiszteletére gyűlt össze az ünneplő gyülekezet a budapesti Filadelfia gyülekezet imaházában július 2-án délelőtt. A helyi gyülekezet tagjai mellett jöttek testvérek Pécelről, az Agapé gyülekezetből (Budapest), s ezen túl a hozzátartozók révén szinte az egész ország testvérisége képviseltette magát.

Az alkalmat megelőzően azon gondolkodom, milyen nehéz „műfaj” a tanévzáró istentisztelet, hiszen ezáltal úgy kellene Istent tisztelnünk, hogy a tanévzáró hivatalos programja és a tanévben végzett munkáért járó elismerés egy pillanatra se szorítsa háttérbe a kegyelmes és irgalmas Isten iránti hódolatot. Vajon a Mindenható dicsérete marad-e a középpontban, vagy az emberek dicsérete kerül előtérbe? Kétségeim oszlanak, amint Tulipán Ferencet hallgatom. „Ünnepi ruhákba kell öltöznünk, hogy megjelenhessünk Istenünk, a felséges Király trónja előtt.” Az Ige alapján figyelmeztet: „Legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.” Közösen hálát adunk a tanévért, imádkozunk a Főiskola tanárainak és diákjainak a Lélek erejében való megújulásáért és egy épületért, melyben végleges otthonra lelhetne a Bibliaiskola. Ezután szólal meg a házigazda, Monos Mihály lelkipásztor. „Ma egy programunk van: Istent magasztalni.” Szavai visszhangra találnak a szívemben: Ez az! Ha ezért jöttünk, akkor Urunk áldása megnyugszik rajtunk. „Isten jelenlétében minden lehetséges: áldásnyerés, szabadulás, gyógyulás” – folytatja Monos testvér. „Amire vágyol, elnyerheted.” Mindez megadja az alaphangot, és a gyülekezet úgy ünnepelhet együtt a hallgatókkal, hogy tudjuk: mindenben Istené a dicsőség.

A főiskolások bizonyágtételéből kicseng, hogy Közösségünk Bibliai Főiskolája nem egyszerűen csak oktatási intézmény, hiszen elsődleges célja nem pusztán az ismeretátadás, hanem a lelki növekedés. Az eredmény? „A legfontosabb itt a közösség, megtanulunk egymás mellett élni. Még a tanulás sem ilyen lényeges” (Lukinity György). „A négy év alatt megtapasztaltuk, hogy Isten velünk van... Fontosabb, hogy mi vagy, annál, hogy mit teszel. Lehet, hogy szenvedni fogsz az evangéliumot hirdelve, de ezt vállalni kell” (Haczk Ákos). Urunknak hála, itt szolgálatra alkalmas fiatalok nevelődtek, akiket nem a korszellemnek megfelelő sikeres hívő eszményképe, hanem az Úr Jézus követése vonz.

A Főiskola négy éve az amerikai testvérek tevékeny támogatásával jött létre. Ők adták a tananyag zömét, a fordításhoz, tankönyvkiadáshoz szükséges pénzt, és időről időre amerikai előadók tanították a hallgatókat. Örömteli, hogy ez a gyümölcsöző együttműködés továbbra is tart. Ezt demonstrálandó az igehirdetés szolgálatát Fred Cottriel testvér végezte, aki személyesen is sokat tett főiskolánkért. Amerikában sokakat buzdított az adakozásra, illetve arra, hogy vendégelőadóként vállaljon részt a nemes munkában. Cottriel testvér az Assemblies of God tapasztalt, idős lelkipásztor, szavai az Úrtól kapott bölcsességről tanúskodnak. A 2Kí 2 és a Lk 17 alapján beszél: Vajon vannak-e Elizeus lelkületűek a most végzett hallgatók között? Nincs szükség haszontalan szolgákra, akik csak a kötelességüket teszik meg. Egyszer Kínában járt, és elment egy híres ember szülőházába is, melynek udvarán egy kút volt, ezzel a felirattal: „Ha isztok, ne feledkezzetek meg arról, aki kiásta ezt a kút!” Ti végzősök se feledkezzetek meg az értetek munkálkodókról! Ne feledkezzetek meg az Úr

Jézusról, aki megváltott titeket, de Istennek a Főiskoláért munkálkodó szolgálóiról és az értetek imádkozókról sem!

„Ha tényleg van Isten, miért nem beszél nekünk valaki róla?” – kérdezte egy moszkvai asszony, aki belefáradt az orosz valóság kilátástalanságába. Ugyanezt kérdezi a világ is. Ti beszéljétek nekik Istenről! Legyetek az élet és a reménység szétosztói!

Cottriel testvér élettapasztalata Istenre mutat: „Az Úr megmentett engem a világháborúban. Ma is megment minket! Megsebesültem. A karom hónapokig nem akart kiegyenesedni. Otthon a gyülekezetben egy hangot hallottam: Egyenesítsd ki a kezedet! Ilyen Isten hívott el minket. Adósai vagyunk Krisztusnak. Ő helyettem halt meg. A háborúban is meghalt valaki helyettem, az én tankomban. A sebesülésem után osztották be oda. De nem ez az ember hozott nekem örök életet! Szívműtétem után beszélni sem tudtam, és gondolkoztam, fogok-e még Igét hirdetni? Látjátok, én adósa vagyok Istennek. Szolgálni hívott el titeket Isten. Nem véletlenül végeztétek el az iskolát. A nehézségekben az Úr veletek lesz. Nekem ilyen Istenem van.” – Hadd toldjam meg én is egy igével: „Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, ő vezet minket mindhalálig!” (Zsolt 48,15)

Az úrvacsorát a végzős fiúk osztották hatan. Bizonyára tették már ezt máskor is, és még sokszor fogják tenni, de ez most valami más. Gesztus, mely egy határvonalat jelöl: mostantól fogva ők fognak szolgálni másoknak így is, ígéhirdetéssel is, és nem utolsósorban mások terhének a hordozásával. Hivatásuk teljesítéséhez hisszük, Isten ad erőt, miként ezt kéri is az értük imádkozó vezetők. Megható pillanatok ezek, egyesek közülük könnyeikkel küszködnek. „Minden dolognak vége jobb annak kezdeténél” – így a sok tanulás után az ő örömük is felhőtlen. Ők az új munkások Isten aratásában. Kísérje őket Urunk áldása, névszerint: András Leventét, Haczk Ákost és feleségét, Évát, Sárík Róbertet, Schönek Alfrédot, Szilágyi Róbertet és Tulipán Ferencet.

Záró momentumként Paul Gracza és felesége, Jocelyn köszönti Telegdi József dékán testvért és feleségét, Marikát, s nyújtja át nekik az amerikai testvérek ajándékát. Ez kicsit az igazság pillanata is, hiszen dékán testvérünk emberfeletti munkát végez; éjt nappallá téve, saját egészségét sem kímélve dolgozik a Főiskoláért. Munkája igazi jutalma nyilván az Úrnál van. Erre utal a végzősökhöz szóló buzdítása is: „Munkátok nem hiábavaló az Úrban. *Az Úrban* nem hiábavaló a munkátok.”

{k1995419}

Gondolatok a diplomaosztó ürügyén • Durkó Sándor László

Filadelfia (régii nevén Gizella úti) gyülekezet, 1995. július 2.

Az alkalom minősítése: történelmi.

Miért? Ha valaki véletlenül csöppent volna ide, az ő számára is hamar nyilvánvalóvá válna, hogy itt és most valami évszázad vége van, mi több, diplomaosztó.

Ne osztoztatták ezt mindenkinek. A végzősök elmondása szerint négy éven keresztül keményen kellett érte dolgozni.

A belépőt zenész fogadta, és a padban egy gyülekezeti pecséttel ellátott énekeskönyv. Az ötletnek csak az volt a szépséghibája, hogy az énekelt énekek közül egy, azaz egy ének volt ebben az énekeskönyvben megtalálható, a többi majd harmincat illet mindenkinek kívülről tudnia. Sok vád éri manapság szegény tradíciót. Némelyek sportot üznek annak az alkalmakról történő kiebrudalásából. Sokszor kár a nagy erőlködésért, mert amit és ahogyan most tesznek, az is tradíció, csak nem olyan öreg. Valaki azt mondta, hogy „saját ügyeikben a lelkészek (vagy jelöltek) a lehető legkonzervatívabbak, mások ügyeiben a lehető legradikálisabbak”. Erről gondolkodom, amikor már csaknem egy órája állva énekeljük a dicsőítő énekeket. Talán lehetne keverni a régiekkel, vagy a főiskola hallgatóinak – mert az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Bibliái Főiskolájának tanévzáró és lelkészi oklevél átadó

ünnepségén vagyunk –, bizonyásaival, szolgálataival.

Végre egy bizonyosság, majd még egy. Hiába, ezek a fiúk mégiscsak tanultak valamit, az egyik nagyon dicséri a feleségét. Ez általában mindig bejön, hisz a feleség is örül neki, de hallgatóiban is szimpátiát kelt. Azt azért soha nem szabad feledni; hogy meggyőzőek legyünk, hihetőknél kell lennünk, hogy hihetőek legyünk, hitelt érdemlőknek kell lennünk, hogy hitelt érdemlők legyünk, igazat kell mondanunk. A lelkészek munkaeszköze a beszéd, bizony a kommunikáció minden csínját-bínját el kellene sajátítani. Nem mindegy, hogy Isten Igéje, üzenete torzításon esik-e át, miként van csomagolva.

Ehhez az öltözködés, a megjelenés is hozzátartozik, sőt még az is, hogy az úrvacsorát osztó végzős hallgató e tiszte közben ne rágózzon. A Közösség vezetői, tanárai zakóban jöttek, ők már tudják, hogy ez nem csupán sutba vágandó tradíció. Jutalmul engedélyt kaptak a zakó levételére. A hallgatók is megkapták volna, ha... Rá kell jönnöm, hogy öregszem. Nem csak az előzőekben leírtak miatt, vagy mert néha már egy-egy ősz hajszálat is ki kell csippentennem a feketék közül, hanem mert kezdek visszaemlékezni a középkorúak fiatalkorára.

Békésről származik a Közösség elnöke és a Főiskola dékánja is. Így nem csoda, ha a hét végzős hallgató közül is hárman.

Fábián Attila elnök testvér bemerítése a Körös folyóban történt. Kis gyermekként megjegyeztem és nagyon tetszett, hogy a bemerítés előtt úszott egy nagyot a folyóban, árral szemben is, majd ment átöltözni fehér ruhába. Azóta nem csak a Dunán, hanem a Körösökön is sok víz lefolyt, és most ő adhatta át a Közösség történetében először az államilag is elismert, felsőfokú végzettséget igazoló lelkészi oklevelet.

Mindig érdeklő a diákokat, hogy vajon szigorú tanárai milyen tanulók voltak. Telegdi József dékán testvért mentünk huszonegynéhány évvel ezelőtt, vizsga előtt meglátogatni.

Tanulósobája közepén ült, elfért, mert a szoba szinte teljesen üres volt, benne szanaszét a szakkönyvek, rengeteg papírra írt témaismétlő jegyzet. Nem tudom, a cetliket tudta-e a vizsgákra használni, de láttuk, becsületesen, éjt nappallá téve készült, és vélhetően ennek eredményeként jó jegyeket kapott. Pedig nagyon izgult, talán még jobban, mint most hallgatói.

Kovács Béla tanár testvér nem békési, legendás szorgalmának híre viszont Békésig is elért. A református teológiára járt, és akkoriban Pécelen egy családnál szállt meg, ill. kért fedelet a feje fölé. Nem kellett neki ágyat vetni, ágyneműt húzni, mert éjjelente tanult, és hogy el ne aludjon, kibérelte a fürdőkádát, no nem vízzel teli, hanem üresen. A vendéglátók pedig, ha félálomban füleltek, akkor egész éjjel a héber vagy görög ragozást hallhatták.

A Bibliai Főiskola ballagatta diákjait.

Vártam a szokványos ballagási dalokat, helyette dicsőítés volt. Így ballagott a hét vén diák. Az ünnep csak néhány óra volt csupán, és tovább, tovább... kell lépni. Nem volt egyenruha, egyennyakkendő, volt viszont ballagási táskák. Benne megfontolandó bölcs mondások és egy 10 Ft-os szűkösebb napokra.

Az Úrért, az Úrral tanulni nem könnyű feladat, de a gyümölcsöző szolgálat fontos alapköve lehet. Közmondásunk szerint a jó pap (lelkész is) holtig tanul. A tanárok szerint is a legnagyobb tanítómester az élet.

Gyakorlatban hasznosítható ajándékokat is kaptak a végzősök. Nem hangjelzős stopperórát, amelyet a vendég igehirdető prédikáláskor maga elé tett, hogy a beállított idő lejártakor figyelmeztesse őt, hanem könyveket.

Végzőseink személyes életének és a Közösség életének órája is váltott, jelzett. Új feladatok, új lehetőségek nyíltak meg.

A főiskoláért, tanárokért és az okleveles lelkészekért Istené legyen a dicsőség!

Ők heten új rendet vágnak a búzamezőn Isten aratásában.

{k1995420}

Fotó: Bernhardt Gyula

Amerikából jöttem... mesterségem címere: MS • Durkó Sándor László

Gyermekkorunk kedvenc játéka volt. Az MS a kitalálendő mesterség első és utolsó betűje. Más nem lehet elárulni róla, mutogatni viszont szabad, sőt kell. A közismert szakmáknál ezzel nincs is probléma, de olyanoknál, mint a címben szereplő?

Nos, mivel e helyen mutogatni nem lehet, szabad a gazda: *misszionárius*.

És akik Amerikából jöttek? Paul Gracza és családja.

Egy év telt el azóta, hogy az Élő Vízen „Egy amerikai Magyarországon” címmel interjú jelent meg róluk. Akkor mentek vissza négy éves szolgálatuk után egy évre. Miért is?

Mielőtt Paul Gracza válaszolhatna, meg kell jegyezni, hogy jó sajtója van. Nem sokan mondhatják el, hogy rendszeresen írnak róluk. No persze, ki olvas szívesen arról, akivel évtizedekig semmi nem történik? Pauléknál viszont mindig történik valami. Nem egészen egy évig voltak távol, és mire e sorok megjelennek, addigra – a jelek szerint –, Isten áldásaként harmadik gyermeküknek örvendezhetnek. Igazi, példamutató feleség Jocelyn, aki a nagy vendégjárások közepette is hősiesen helytáll, az elmúlt időszakban pedig áldott állapotban, növekvő „pocival” kísérte férjét a több mint 70.000 km-es útján.

– Csodálatos feleséget kaptam az Úrtól! – mondja őszinte szeretettel Paul. – Most ünnepeltük 10. házassági évfordulónkat, és az Úr után ő a legkedvesebb számomra.

– Én is így érzem – csillan meg egy boldog könnycsepp Jocelyn szemében. – Nem könnyű ez a szolgálat, de az Úr mindig ad erőt, és jó így együtt Istenünkért élni.

Paul Gracza az amerikai pünkösdi gyülekezetek (Assemblies of God) Magyarországra küldött misszionáriusa.

– *Merre jártatok az elmúlt esztendőben?* – kérdezem a magyarul kedves akcentussal, de nagyon szépen beszélő Pault, aki végzettsége szerint közgazdász-teológus.

– 70.000 km-t utaztunk, heti négy-öt gyülekezetben szolgáltunk, így összesen közel százötven helyen voltunk, és több tízezer emberrel találkoztunk.

– *Az előző Élő Vízen írtam egy cikket, mely azzal végződött, hogy még nem találtak fel hatékonyabb módszert, mint a közvetlen kommunikáció. Úgy látom, te ezt a tételt gyakorlati módon támasztod alá.*

– Amerikában ennek komoly múltja van, hisz olyan óriási az információáradat, hogy nagyon meg kell válogatni az emberek elérésére a legmegfelelőbb módszert. Sok helyen és sok emberrel találkoztam, és mindenütt Jézusról és az Ő Magyarországon végzett munkájáról beszéltem. Mondandómat egy rövid, 6 perces videofilmrel támasztottam alá, amely a magyar pünkösdiekről szólt.

– *Talán beszámolód kapcsán jöttek rá sokan, hogy merre is van Magyarország?*

– Igen, ők biztosan nem keverik össze Budapestet Bukaresttel. A lelkipásztoroknak három havonta hírlevelet küldök, így ők a legfrissebb információkat folyamatosan kapják Magyarországról.

– *Hány helyre küldöd a hírleveleket?*

– Három-négyszáz helyre. A magyarországi missziót 160–170 gyülekezet támogatja a 10.000 amerikai pünkösdi gyülekezet közül. Van, amelyik gyülekezet havi 10 dollárt ad, de van, aki 200-at. És legalább ugyanennyi gyülekezetben imádkoznak értünk, a magyar pünkösdiekért és a magyar népért.

– *Ha jól számolok, akkor a gyülekezetek 3–4%-át tudjátok Amerikában elérni.*

– Az említett pünkösdi közösséghez tartozók közül igen, bár személyesen sajnos az egy év alatt nem tudtunk mindenhová elmenni. De többen megkeresnek bennünket levélben, és nekik külön tájékoztatást küldünk.

– *Paul, téged jó humorú, kiváló kommunikátornak ismerlek. Biztosan volt valamilyen módszered, amellyel a gyülekezetek figyelmét Magyarországra tudtad irányítani.*

- Egy humoros szójátékkal. Az angolban a Hungary és hungry szavakat szinte ugyanúgy ejtjük, de míg az előbbi Magyarországot jelent, addig az utóbbi azt, hogy „éhes”.
- Imakártyákat csináltattam, amelyen a fényképünk és a címünk is rajta van. Kértem, hogy ezekből mindenki vigyen haza, és mágnessel tegye rá a hűtőjére. Amikor éhes, és megy a hűtő felé, akkor gondoljon mindig Hungary-ra, Magyarországra.
- *Az amerikaiak ugye szeretik a hasukat?*
- No, a magyarok sem panaszkodhatnak. Érdekes volt viszont számomra, hogy szinte minden amerikai ismert egy magyar származású illetőt, vagy volt már magyar munkatársa, barátja. Így sokan hallották már, hogy milyen finom a gulyás, bár azt hitték, hogy az valamilyen főzelékféle.
- *Paul, milyen terveitek vannak?*
- Nem könnyű róluk röviden szólni, de megpróbálok. Jobban örülnék azért, ha kérdeznél.
- *Bibliai Főiskola?*
- Szeretném, ha mihamarabb megoldást találnánk, és új épületbe, méltó helyre költözhetne az immáron négy évfolyamos főiskola. Szükség van még tanárookra, és a dékán mellett egy, a hallgatók lelkével foglalkozó lelkipásztorra.
- *ICI könyvek?*
- A főiskolának tervezett közel 50 könyv közül 37 már le van fordítva magyarra. Ez példátlan, ennyi könyvet sehol nem fordítottak le Európában. Szeretnénk ezeket kiadni, és mindenki számára hozzáférhetővé tenni. Ez viszont sok-sok pénz. De az Úr meg tudja áldani úgy a 10 dollárokat, mint a 10 forintokat is.
- *Lydia női magazin?*
- 3000 előfizetője van. Célunk a német fordítást fokozatosan magyar cikkekkel felváltani, majd az újságárusokon keresztül minden magyar nő számára hozzáférhetővé tenni.
- *Pünkösdi Közösség?*
- Minden kereszténynek az a feladata, hogy Jézus egyetemes egyházát építse, felekezetre való tekintet nélkül. Nekünk pünkösdieknek különös küldetésünk van. De ezt csak akkor tudjuk betölteni, ha minden gyülekezetben minden tag egyfelé húz, egy akaraton van. Mindenki a helyén áll. Ezt szeretném. Teljes szívvel támogatom az ősszel induló gyülekezetplántáló tanfolyamot. Hiszem, Isten felkészített munkásain keresztül csodálatos munkát fog még végezni Magyarországon.
- *Úgy tudom, ennek érdekében imaharcosok jönnek Amerikából Budapestre.*
- Igen, szeptemberben 30–35 amerikai férfi, köztük több üzletember, néhány napra azért jön Magyarországra, hogy hasonlóan elszánt magyar férfitestvérek segítségével megtörjék az ország fölött a Sátán erejét. Azért imádkoznak, hogy Isten adja e népnek a bűnbánat lelkét.
- *Van még valami titkos vágyad?*
- Nem titkos, de személyesebb az előzőeknél. A Havanna lakótelep szélén lakunk. Rengeteg ember él körülöttünk. Szeretném őket is elérni az evangéliummal. Különös szeretetet kaptam a gyerekek iránt. Hiszem, hogy lesz majd lehetőség számukra is eljuttatni Jézus örömeit. Úgy érzem, Paul kérései, tervei valahol hasonlítanak Salamonéhoz. Ő királyként bölcsességet kért Istentől. Paul, a magyar származású amerikai misszionárius halakat az Isten hálójába. Milyen jó, hogy vannak halászok, és kivethetjük a hálót. Isten pedig megadja a tele háló halat is, és mindent, amire ebben a munkában szükség van.
- {k1995421}

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Az Úr meghall imát • Balog Miklós

%%Fogantatásodtól anyád imája
kísért már több mint 60 éven át,
s örömmel látjuk, hogy nem volt hiába.
Valljuk ma is: „Az Úr meghall imát...”
Imádkozott éretted testi-lelki
testvérsereg, hogy szálljon végre rád
az Úrnak Lelke, s ne szakasszon senki
már Tőle el. „Az Úr meghall imát.”
Kit bűneid miatt az emberektől,
Istentől is jogosan ért a vád,
most megigazulsz ingyen kegyelemből.
A Krisztusért „az Úr meghall imát.”
Imádkozott érted már a kereszten,
s imája most is éretted kiált,
hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen.
S nem vész el, mert „az Úr meghall imát.”
Új életedben, mit Uradtól kaptál
– és benne járva –, légy hű és szilárd!
Nem lesz nehéz, hisz az Ő keze tart már,
s közös hitük: „Az Úr meghall imát.”
E víz partja most a te számodra
az örök élet partja. Odaát
már várnak, s itt Urad belédkarolva
hordoz, tapasztald: „Ő meghall imát.”
Hű Istened látod majd színről színre,
szeretteid, s a szentek közt anyád.
Az ő példája írja minden szívbe,
ne restülj meg: „Az Úr meghall imát!”%%

Jön! Jön! Jön!

Országos konferencia augusztus 20-án Kadarkúton. Kitűnő lehetőség a lelki megújulásra, megerősödére, a testvéri közösség ápolására. Lesznek buzdító igehirdetések, hangulatos új énekek, továbbá hasznos információkat tudhatsz meg Közösségünk életéről. Meleg ebéd vásárolható a helyszínen. Gyertek el ti is, találkozzunk rég nem látott testvéreinkkel! A nemzeti ünnepet tegyük Istenünk magasztalásának napjává!

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Nagy Kornél, Pánczél János, Szűcs József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: A Genezáret-tó csücske (Fotó: Opauszki István)

A hátlapon Bernhardt Gyula fotója

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987

Felelős Kiadó: Fábrián Attila elnök

ISSN 1217-0623

Készítette a Váci Ofszet Kft.

Felelős vezető: Szilva István ügyvezető
Minden jog fenntartva.
Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1995422}

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1995423}

VÍZSZINTES: 4. „Az igaz ... pedig hitből él” (Róm 1,17). 5. A jegyes ehhez hasonló: bepecsételt ... (Én 4,12).

FÜGGŐLEGES: 1. Bethuél leánya (1Móz 22,23). 2. Ahasvérus egyik udvarmestere (Esz 1,10). 3. „Ez az ..., jertek öljük meg őt” (Mk 12,7).

BEKÜLDENDŐ:

a KERESZTREJTVÉNY 1. és 2. számmal jelölt soraiban található bibliai idézet pontos **helye**, valamint a MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összerakott szó, mely Jézus egyik neve.

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 1995. szeptember 7.

A '95/3. szám rejtvényeinek helyes megfejtése: *Keresztrejtvény:* Mikeás, Habakuk, Agabus, Malakiás, Illés, Sámuel, Mózes, Ahija, Sofóniás, Ábrahám, Ezékiel, Jóel. *Minirejtvény:* Gallió.

Könyvjutalmat nyertek: *Kiss Lilla* (Vönöck), *Kriston Rózsa* (Bánhorváti), *Pánczél Jánosné* (Makó). A nyertesek között összesen 2000 Ft értékű könyveket sorsolunk ki.

GYERMEKKÖR

{k1995424}

{k1995425}

{k1995426}

{k1995427}

{k19954D}